

(19. 1.)

MEMORIE VAN ANTWOORD.

(Ingezonden bij brief van 9 Maart 1907.)

(De vroegere stukken zijn gedrukt onder n°. 199 der Zitting 1904—1905 en n°. 68 der Zitting 1905—1906.)

Algemeene beschouwingen.

Het was den ondergeteekende aangenaam te vernemen, dat de voorgedragen regeling, in zoover zij in de eerste plaats beoogt verbetering te brengen in de wettelijke bescherming der zoetwatervisscherij, algemeen met instemming is ontvangen. Ook buiten de Vertegenwoordiging heeft het voornemen om, zoowel wat de zoetwatervisscherij als wat de overige visscherijen betreft, nieuwe bepalingen over het algemeen waardeering gevonden. Zoo heeft het hoofdbestuur van de Vereeniging ter bevordering van de Nederlandsche visscherij, welke vereeniging zich de behartiging van de onderscheidene soorten van visscherij ten doel stelt, in een adres verklaard, dat het wetsontwerp op een door dat bestuur in December 1905 gehouden vergadering in het algemeen met sympathie is ontvangen.

Uit het feit, dat de ondergeteekende geene machtiging heeft gevraagd tot intrekking van het door den vorigen Minister van Waterstaat, Handel en Nijverheid ingediende wetsontwerp, mag intusschen geenszins de gevolgtrekking worden gemaakt, dat hij met den inhoud van het ontwerp en van de Memorie van Toelichting tot in alle bijzonderheden zou instemmen. Hij wenscht daaraan slechts de beteekenis te zien gehecht, dat hij zich met de hoofdstrekking van het ontwerp kon vereenigen.

Waar de herziening der wetgeving op het gebied der zoetwatervisscherij naar zijn gevoelen urgent is te achten en ook de thans vigeerende wettelijke bepalingen omtrent de overige visscherijen in menig opzicht herziening eischen, was niet-intrekking van het wetsontwerp in het belang van het spoedig tot stand komen der voorgenomen wettelijke regeling gewenscht.

Kan de ondergeteekende, die aan de Memorie van Toelichting niet medewerkte, voor haren inhoud niet in alle onderdeelen verantwoordelijk gesteld worden, hij vereenigt zich intusschen gaarne met den inhoud van dat staatsstuk voor zoover daaruit blijkt, dat de achteruitgang van de uitkomsten der zoetwatervisscherij voor een niet gering deel aan de vervuiling der vischwateren is te wijten en dat hiertegen voorziening bij de wet wordt vereischt.

Zooals werd medegedeeld op bladz. 27 van de Memorie van Antwoord bij hoofdstuk X der Staatsbegrooting voor 1907, wordt eene herziening der Hinderwet met het oog op de verontreiniging van openbare wateren door fabrieken of werkplaatsen voorbereid, terwijl het, blijkens hetgeen is vermeld op bladz. 9 van de Memorie van Antwoord bij hoofdstuk V der gemelde Staatsbegrooting, in de bedoeling der Regeering ligt afzonderlijke bepalingen voor te dragen voor zoover betreft de verontreiniging door gemeenterielen veroorzaakt. Daardoor zal ongetwijfeld de gelegenheid worden geopend, om aan vele voor den vischstand nadeelige toestanden paal en perk te stellen.

De ondergeteekende zag met genoegen, dat de door het wetsontwerp beoogde afscheiding van de wettelijke regeling der zoetwatervisscherij van die der jacht door zeer vele leden werd toegejuicht. Ook hem komt het voor, dat de belangen van de jacht en die der visscherij niet vatbaar zijn voor goede regeling bij een en dezelfde wet.

Ofschoon blijkens het Verslag over de wenschelijkheid, om de onderscheidene visscherijen in ééne wettelijke regeling samen

te brengen, de gevoelens uiteenliepen, was het den ondergeteekende aangenaam te vernemen, dat vele leden zich met dit denkbeeld konden vereenigen. Bij de zienswijze van die leden sluit de ondergeteekende zich aan.

Dat onder die samenvoeging van wettelijke bepalingen de juistheid en duidelijkheid der voorschriften niet moet lijden en dat het streven van den ondergeteekende daarop is gericht, behoeft geen betoog.

De argumenten, die in de Memorie van Toelichting voor de samenvoeging zijn aangevoerd, in hunne waarde latende, meent de ondergeteekende, dat nu eenmaal een wetsontwerp ahangig is, waarin die samenvoeging is belichaamd, het belang zoowel van de zee- (of liever de kustvisscherij) als van de zoetwatervisscherij medebrengt, dat in dit opzicht in het ontwerp geene wijziging worde aangebracht. Logisch is de samenvoeging naar het oordeel van den ondergeteekende zeer goed te verdedigen, daar bij de regeling én van de zoetwatervisscherij én van de in het oorspronkelijke wetsontwerp tot de zeevisscherij gerekende kustvisscherij en wellicht later ook wat de eigenlijke zeevisscherij betreft, het hoofddoel van de wettelijke regeling moet worden gezocht in de krachtens de wet vast te stellen bepalingen tot behoud en verbetering van den vischstand.

Uit practisch oogpunt beveelt deze samenvoeging zich bovendien aan, omdat, indien tot het indienen van drie afzonderlijke wetsontwerpen, een tot regeling van de zee-, een houdende bepalingen omtrent de kust en een derde betreffende de zoetwatervisscherij werd besloten, de grenzen tusschen de verschillende wateren zouden zijn te bepalen, hetzij in ieder van die wetten, hetzij in drie krachtens deze vast te stellen algemeene maatregelen van bestuur. Eenvoudiger schijnt het, dat deze grensaanwijzing bij en krachtens eene enkele wetsbepaling zal worden vastgesteld, hetgeen met art. 1 van het wetsontwerp wordt beoogd.

Voorts moge worden opgemerkt, dat de voorstanders van afzonderlijke regeling van de verschillende soorten van visscherij bij twee of drie afzonderlijke wetten, in gebreke zijn gebleven aan te toonen, dat het denkbeeld van de samenvoeging der bepalingen omtrent de visscherijen in ééne wet op zich zelf niet aanbevelenswaardig zoude zijn. Slechts op grond van de meening, dat sommige bepalingen van het wetsontwerp voor een enkele soort van visscherij bezwaar zouden opleveren, wordt de afscheiding van wettelijke regeling aanbevolen.

Waar in het bij deze Memorie gevoegde gewijzigd ontwerp van wet aan de uit dien hoofde tegen de voorgestelde regeling gemaakte bedenkingen, voor zooveel noodig voorkwam, is tegemoet gekomen, vertrouwt de ondergeteekende, dat veler bezwaar tegen de samenvoeging der visscherijbepalingen in ééne wet zal zijn vervallen.

Het voornaamste bezwaar, dat in het Verslag tegen de samenvoeging van de regeling der onderscheidene visscherijen in ééne wet wordt ingebracht, namelijk dat hierdoor aan de zelfstandige positie van de visscherij in de Schelde en Zeeuwsche stroomen een einde zou worden gemaakt, staat met deze wetsvoordracht slechts zijdelings in verband.

Juist is de onderstelling, dat er voor een bestuur der visscherijen op de Schelde en de Zeeuwsche stroomen, hetwelk zoodanig zijn belast met de sub a en c van art. 1 van het Koninklijk besluit van 6 Juli 1897 (*Staatsblad* n°. 172) (1) omschreven taak, onder de voorgedragen wetgeving op de visscherijen geen plaats zoude zijn. Wordt dit wetsontwerp tot wet verheven, dan zal die taak zijn op te dragen aan het College voor de visscherijen, en meer in het bijzonder aan die leden daarvan, die met de visscherijen op de Schelde en Zeeuwsche stroomen vertrouwd zijn en in gemeld College eene afdeling of onderafdeling zouden kunnen vormen.

Er bestaat echter geen reden om op dezen grond tot terugneming uit de wetsvoordracht van alles, wat niet op de zoetwatervisscherij betrekking heeft, te adviseeren, aangezien het wetsontwerp wat dit punt betreft dezelfde strekking heeft, als de wet van 21 Juni 1881 (*Staatsblad* n°. 76), welke het bestemd

1) Gemeld artikel luidt als volgt:

Onder den Minister van Financiën is het bestuur der visscherijen op de Schelde en Zeeuwsche stroomen belast:

a. met de handhaving van de op het stuk dezer visscherijen geldende wetten en verordeningen en met de zorg voor de veiligheid van hare belangen;

b. met het beheer der tot het domein van den Staat behorende wateren;

c. met de bevordering van de belangen der visscherij in die wateren in het algemeen, ook door het opsporen, bekead maken en helpen invoeren van elders tot stand gebrachte verbeteringen.

is te vervangen. Immers in art. II van die wet (1) is de bevordering van de belangen van de zeevisscherijen, waaronder ook de visscherij in de Schelde en Zeeuwsche stroomen moet worden gerekend, opgedragen aan het College voor de zeevisscherijen.

Daar diezelfde bevoegdheid, wat de wateren in Zeeland betreft, in art. I van het Koninklijk besluit van 1897 onder den Minister van Financiën aan het Zeeuwsche visscherijbestuur is toevertrouwd, is laatstgenoemde bepaling in strijd met de wet van 1881. De ondergeteekende is niet in gebreke gebleven op deze onregelmatigheid, in aansluiting aan een daaromtrent door den toenmaligen Minister van Waterstaat, Handel en Nijverheid aangevangen briefwisseling, de aandacht van den Minister van Financiën te vestigen.

Naar aanleiding daarvan heeft laatstgenoemde Minister te kennen gegeven, dat ook naar zijn gevoelen de redactie van art. I van genoemd besluit, waarbij zoowel het finantiël als het materiël beheer over de visscherijen in de Schelde en Zeeuwsche stroomen aan hem en het onder zijne bevelen gestelde visscherijbestuur is opgedragen, voorziening behoeft.

Daar deze voorziening, gelijk hierboven werd opgemerkt, in verband met art. II der wet van 1881 noodig is, zou zij tot stand moeten worden gebracht, ook al bleef de wetgeving op het stuk der zeevisscherijen onveranderd.

Hiernede is geenszins gezegd, dat het in de bedoeling zou liggen het bestuur over de visscherijen op de Schelde en Zeeuwsche stroomen op te heffen. Dat bestuur zal namelijk met de behartiging van de belangen der visscherij in de gemelde wateren, voor zoover het domein daarbij betrokken is, belast kunnen blijven. Immers de vraag, op welke wijze in de zorg voor de belangen der Staatsvischwaters zal worden voorzien, ligt buiten dit wetsontwerp, hetwelk eene regeling van de visscherij van publiekrechtelijken aard beoogt te geven.

De op bladz. 2, zesde lid van het Verslag gedane vraag, of er goede grond voor deze verandering bestaat, moet bevestigend worden beantwoord.

Bestendinging van den tegenwoordigen toestand, welke ten gevolge heeft, dat het Departement van den ondergeteekende, waaronder alle andere visscherijen ressorteeren, onkundig blijft van den dagelijkschen gang van zaken bij de visscherijen in de Schelde en Zeeuwsche stroomen, zou voor eene goede behartiging van de zorg voor de visscherijen nadeelig zijn.

Te dien einde moge er op worden gewezen, dat de belangen der verschillende soorten van visscherij meer met elkander samenhangen dan een oppervlakkige beschouwing zou doen onderstellen.

Dit kan b. v. blijken uit het feit dat veelal, wanneer aan de behoefte aan mosselzaad voor de Zeeuwsche mosselcultuur door het in de Schelde en Zeeuwsche stroomen aanwezige mosselzaad niet voldoende kan worden voorzien, tal van visschers uit Zeeland dat zaad van de banken, die in de Zuiderzee van nature aanwezig zijn, gaan halen.

Dat dit door de mosselvischers in de Zuiderzee met leede oogen wordt gezien, behoeft geen betoog. Deze dringen er dientengevolge op aan, dat aan het weghalen van mosselzaad uit de Zuiderzee door de visschers uit Zeeland een einde zal worden gemaakt. Uit den aard der zaak moeten, bij de overweging van de wenschelijkheid van een verbod tot het weghalen van mosselzaad uit de Zuiderzee, de belangen van de mosselcultuur in de Schelde en Zeeuwsche stroomen en die van de mosselvischerij in eerstgemeld watergebied tegenover elkander worden in de schaal gelegd. Dit kan op de juiste wijze alleen dan geschieden, wanneer de behartiging van de belangen van die beide soorten van visscherij aan dezelfde administratie is toevertrouwd. Uit dit voorbeeld blijkt reeds, dat concentratie van de regeeringszorg voor de visscherijen voor de goede behartiging van dit onderwerp van staatszorg onmisbaar is te achten.

Nog moge in dit verband in het licht worden gesteld, dat het geenszins in de bedoeling ligt de behartiging der visscherijaangelegenheden samen te brengen aan de afdeling (thans directie) van den Landbouw, gelijk in het voorlaatste lid van bladz. 2 van het Verslag wordt ondersteld.

Waar die zorg, hetgeen vooral in het oog springt voor de visscherij in de zee en in de kustwateren, minder eigenaardig

tot de taak van gemelde directie zoude behooren, bestaat het voornemen, dat zij zal blijven ressorteeren onder de afdeling Nijverheid, die daarmede ook thans, voor zoover de behartiging van de hierbedoelde belangen aan het Departement van Landbouw, Nijverheid en Handel is opgedragen, belast is.

De ondergeteekende sluit zich aan bij de zienswijze van de leden, die van oordeel zijn, dat de beoogde codificatie van alle visscherijbepalingen in éene wet niet behoeft samen te gaan met ongewenschte centralisatie. Ook hem komt het voor, dat er in het wetsontwerp niets is hetwelk belet, dat de regeling, vervat in het besluit van 1900 betreffende de visscherij in de Schelde en Zeeuwsche stroomen, nadat deze, voor zooveel met de belangen van die visscherij verenigbaar is, zal zijn gewijzigd in overeenstemming met de beginselen van het wetsontwerp, in stand zoude blijven.

Daar intusschen wellicht bij de invoering of toepassing der wet de wenschelijkheid blijken zal, om ten aanzien van sommige punten voor de visscherij in gemeld watergebied bepalingen te maken, afwijkend van die, welke voor de overige visscherijen bij de wet zijn vastgesteld, wordt thans, na gepleegd overleg met den Minister van Financiën, ook ter tegemoetkoming aan de in het Verslag geuite wenschen, door het bepaalde in art. 14 (*nieuw*) bij de wet zelve de gelegenheid geopend tot het vaststellen van zoodanige afwijkingen.

Het stelsel eener drieledige indeeling, waaraan blijkens het Verslag door sommige leden de voorkeur werd gegeven, komt ook den ondergeteekende verkieslijk voor en is door hem aanvaard.

In het bij deze Memorie gevoegd, gewijzigd wetsontwerp wordt aan de kustvisscherij een nieuw afzonderlijk hoofdstuk gewijd. In verband daarmede zijn onderscheidene bepalingen van het wetsontwerp gewijzigd.

Voor zooveel ten aanzien van de riviervisscherij behoefte bestaat aan bepalingen, afwijkend van die betreffende de andere soorten van visscherij, kan daarmede in de krachtens de wet vast te stellen algemeene maatregelen van bestuur worden rekening gehouden.

Boven een stelsel van drie afzonderlijke wetten (een voor de zee-, een tweede voor de kust- en een derde voor de binnenvisscherij), geeft de ondergeteekende de voorkeur aan regeling van de drie genoemde soorten van visscherij in éene wet, mits daarbij rekening worde gehouden met de bijzondere behoeften van de verschillende visscherijen.

In verband daarmede zal tevens worden voldaan aan den in het derde lid van bladz. 3 van het Verslag geuiten wensch, dat de bepalingen tot regeling van de verschillende soorten van visscherij bij verschillende Koninklijke besluiten zullen worden vastgesteld, terwijl de ontworpen regeling tevens tegemoet komt aan de bezwaren van die leden, die (bladz. 3 voorlaatste lid van het Verslag) zich tegen het denkbeeld der codificatie verklaarden, doch met de thans aangenomen drieledige indeeling hunne instemming betuigden.

Ook den ondergeteekende ware het aangamer geweest, indien de te regelen materie uitvoeriger in de wet zelve geregeld had kunnen worden. Wie echter de in visscherijvergaderingen en in de vakbladen gehouden discussies heeft gevolgd over de wijze, waarop de verschillende soorten van visscherij in de bij het wetsontwerp bedoelde algemeene maatregelen van bestuur zullen zijn te regelen, zal met hem van gevoelen zijn, dat regeling van onderscheidene onderwerpen bij algemeene maatregelen van bestuur de eenige weg is, waarlangs in afzienbaren tijd het doel kan worden bereikt.

Hij sluit zich mitsdien aan bij de verdediging die het stelsel van het wetsontwerp, wat dit punt betreft, in het Verslag heeft gevonden.

Bovendien meent hij er met nadruk op te moeten wijzen, dat, waar de te ontwerpen regelingen allicht in den eersten tijd wel zullen blijken, in sommige opzichten herziening te behoeven, vaststelling dier regelingen bij de wet hoogst belemmerend zoude zijn.

De ontwerpen der door het wetsontwerp gevorderde algemeene maatregelen van bestuur worden, voor zooveel dit nu reeds doenlijk is, voorbereid. Voor de samenstelling van die ontwerpen, voor zooveel zij de binnenvisscherij betreffen, is eene Commissie

(1) Het eerste en tweede lid van dit artikel luiden als volgt:

De bevordering van de belangen van de zeevisscherijen wordt opgedragen aan een „College voor de Zeevisscherijen”.

Het dient de Regeering van consideratiën en advies omtrent alle, met de zeevisscherij in verband staande onderwerpen, en tracht de ontwikkeling van dezen tak van nijverheid, ook door het opsporen, bekend maken en helpen invoeren van elders tot stand gebrachte verbeteringen, zooveel mogelijk te bevorderen.

benoemd, welker verslag, wanneer het zal zijn uitgebracht, de ondergeteekende bereid is, aan de Kamer over te leggen.

De redactie van het wetsontwerp is op menig punt herzien. Het Departement van Justitie is over de strafrechtelijke bepalingen van het ontwerp geraadpleegd.

Uit het voorafgaande blijkt, dat dit wetsontwerp geenszins eene revolutie in het visscherijbedrijf op de Schelde en de Zeeuwsche stroomen beoogt.

De Minister van Financiën heeft de aandacht van den ondergeteekende gevestigd op een tot hem gericht schrijven van den Voorzitter van het bestuur der visscherijen op gemeld watergebied, houdende opmerkingen over sommige bepalingen van het wetsontwerp. Naar aanleiding van die opmerkingen zijn eenige voorschriften van het ontwerp gewijzigd, terwijl voorts, gelijk op de vorige bladz. werd gezegd, door het bepaalde in art. 14 nieuw, met de bijzondere behoeften van de visscherij in Zeeland voor zooveel noodig rekening zal kunnen worden gehouden.

De vraag of het tractaat van 19 April 1839, tusschen Nederland en België gesloten, zich verzet tegen de strafbepalingen, in het wetsontwerp voorgesteld, moet ontkennend worden beantwoord.

Het komt den ondergeteekende voor, dat de vraag of de zeevisschersvaartuigen al dan niet tot de zeeschepen in den zin van het Wetboek van Koophandel behooren, bij of naar aanleiding van eene eventuele herziening van dat wetboek moet worden beslist. Dat ook de Minister van Justitie deze meening is toegedaan, moge blijken uit hetgeen deze bewindsman bij de beraadslaging over het wetsontwerp betreffende het arbeidscontract heeft opgemerkt.

Gemelde Minister zeide daaromtrent o. a. (zie *Handelingen* van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, zitting 1905—1906, bladz. 1567, kolom 2, voorlaatste lid):

„Als het in de toekomst zal gelukken wijziging in het Wetboek van Koophandel te brengen, zal met betrekking tot de visscherij voorzien worden in het Wetboek van Koophandel zelf, of bij andere wetten, die uit die herziening zullen voortvloeien”.

Ten einde aan vreemdelingen de uitoefening van de visscherij in de Zuiderzee en in andere tot het kustwatergebied van het Rijk behorende wateren te beletten, is in art. 10 vijfde lid *a* van het gewijzigd ontwerp van wet bepaald, dat de consenten voor de kustvisscherij alleen aan hen, die ingezetenen des Rijks zijn, zullen worden afgegeven.

Het advies van het College voor de Zeevisscherijen dd. 10 April 1905 wordt hierbij in afschrift overgelegd. (1)

Daarbij moge op verzoek van het College worden aangeteekend, dat ten gevolge van den aandrang van den afgetreden Minister van Waterstaat, Handel en Nijverheid om vóór 21 April 1905 het bericht van het College te ontvangen, de door het College verlangde gelegenheid om de zaak in de Mei-vergadering te behandelen heeft ontbroken, zoodat nadere opmerkingen b. v. betreffende het verbod aan vreemdelingen om in de Zuiderzee enz. te visschen en betreffende de bestrijding van schadelijk gedierde later zijn medegedeeld.

Tevens wordt overgelegd een afschrift van een nader advies van dat College dd. 29 October 1906, benevens een afschrift van een schrijven van den ondergeteekende dd. 30 Mei 1906, waarop dat advies gegrond is. (1)

Een vergelijkend overzicht van het oorspronkelijk ontwerp van wet en van het gewijzigd ontwerp van wet is als bijlage aan deze Memorie toegevoegd.

HOOFDSTUK I.

Algemeene bepalingen.

De ondergeteekende vereenigt zich met het gevoelen der leden, door wie zooveel doenlijk onthouding van het bij de wet omschrijven van duidelijk verstaanbare woorden en begrippen werd aanbevolen en acht het niet wenschelijk daarmede verder te gaan, dan bij het wetsontwerp wordt voorgesteld.

Art. 1. In verband met de omstandigheid, dat is voldaan aan den in het Verslag uitgesproken wensch tot invoeging van een nieuw hoofdstuk over de kustvisscherij, is het gebied, waarvoor de wet zal gelden, in drie deelen gesplitst en wordt in het nieuwe artikel een omschrijving gegeven van de drie termen: zee-, kust- en binnenvisscherij.

De wijze, waarop thans in het eerste lid sub *c* de term „binnenvisscherij” is omschreven, laat met het oog op de redactie van het laatste lid van het artikel geen ruimte voor de, op bladz. 5, laatste lid, van het Verslag besproken mogelijkheid van strijd tusschen de bepalingen van de wet en van den algemeenen maatregel van bestuur ten aanzien van de grenzen van de verschillende visscherijen.

Dat de visscherij in de territoriale wateren tot de kustvisscherij moet worden gerekend blijkt thans uit art. 1, eerste lid, sub *b* (nieuw).

Vermits, met het oog op de invoeging van een nieuw hoofdstuk over de kustvisscherij, uit het hoofdstuk betreffende de zeevisscherij alles kon vervallen wat bereids in de Noordzeeconventie van 6 Mei 1882 is geregeld, kunnen eventuele moeilijkheden, als waarop in het vierde lid van bladz. 6 van het Verslag wordt gewezen met betrekking tot het samenvallen van verschillende bepalingen van genoemde conventie en van het oorspronkelijke wetsontwerp, niet voorkomen.

Op de in het vijfde lid van bladz. 6 van het Verslag gedane vraag, of in den in de derde (thans tweede) alinea bedoelden algemeenen maatregel van bestuur aan het begrip „Zeeuwsche en Zuidhollandsche stroomen” (in het gewijzigd wetsontwerp: „de Zuidhollandsche benedenrivieren en de Zeeuwsche stroomen”) eenzelfde uitwerking zal te beurt vallen, als aan het begrip „Schelde en Zeeuwsche stroomen” in art. 42 van het Koninklijk besluit van 17 Augustus 1900 (*Staatsblad* n°. 149) is gegeven, kan op dit oogenblik nog niet worden geantwoord, aangezien bedoelde algemeene maatregel van bestuur nog in voorbereiding is.

De uitzondering, in het oorspronkelijke artikel ten aanzien van de zalm-, elft- en steurvisscherij gemaakt, is vervallen.

Art. 2. De definitie werd aangevuld met de in het Verslag aanbevolen uitdrukkingen, terwijl de uitdrukking „van alle andere middelen” werd vervangen door „van eenig middel.”

Het bezigen van een middel om visch te vangen of te dooden wordt door deze wetsduiding „visschen,” onverschillig welk middel wordt aangewend. De in het artikel hieraan voorafgaande met name genoemde handelingen vallen onder het begrip „visschen” ook dan, wanneer die handelingen plaats hebben zonder dat van de bedoeling om visch te vangen of te dooden blijkt.

Art. 3. De uitdrukking „verstaat” is vervangen door „begrijpt”: het woord „eetbare” is geschrapt.

Voorts is het voorschrift aangevuld ten einde vischkuit, vischbroed en zoogenaamd oesterbroed en mosselzaad onder den term „visch” te doen vallen.

Aan het artikel is als nieuw tweede lid toegevoegd de bepaling betreffende de lijst der visschen, welke werd aangetroffen in art. 21 (oud).

In overeenstemming met de daar ter plaatse in het Verslag gemaakte opmerking komt het wenschelijk voor, dat de lijst ook de visschen, die in de zee en de kustwateren meer eigenaardig tehuis behooren, zal bevatten.

Met het oog hierop is het voorschrift onder de algemeene bepalingen beter op zijn plaats dan onder die betreffende de zoetwater- (thans binnen)visscherij.

De redactie van de bepaling is vereenvoudigd, daar, naar het gevoelen van den ondergeteekende, de wijze van inrichting van de lijst aan den met de uitvoering der wet belasten Minister kan worden overgelaten.

Te zijner tijd zal zijn te overwegen of gevolg kan worden gegeven aan den wensch om de gewestelijke namen der vischsoorten uitvoerig in de lijst op te nemen en daarin tevens gekleurde afbeeldingen der visschen te plaatsen.

Art. 4 (oud). De omschrijving van het begrip „zeevisschersvaartuig” is overgebracht naar het tweede hoofdstuk, zie art. 4 (nieuw), eerste lid.

Art. 5 (oud). Dit artikel kon vervallen in verband met de wijziging, die art. 28 (nieuw) — art. 29 (oud) — heeft ondergaan.

(1) Deze stukken zijn ter griffie nedergelegd, ter inzage van de leden.

HOOFDSTUK II.

Van zeevisscherij.

In verband met de in het Voorloopig Verslag gegeven waarschuwing om van de herziening der wet op de zeevisscherijen geene te groote verwachtingen te koesteren, zij herinnerd, dat deze wet-herziening ten doel heeft regeling van het visscherij-bedrijf ten behoeve van de bevordering van de productiviteit der vischwatersen.

Voor zoover in dit opzicht door velen in het vissen in de Zuiderzee met kuilnetten een misstand wordt gezien, verdient het de aandacht, dat deze wetsvoordracht de gelegenheid zal openen om aan hunne wenschen te gemoet te komen.

Immers krachtens art. 14 (nieuw) — art. 11 sub 3^e. (oud) — zal een verbod tot het vissen met die netten kunnen worden uitgevaardigd, zoodra de wenschelijkheid van zoodanig verbod door het thans nog niet voleindigde Zuiderzee-onderzoek mocht worden aangetoond.

De opmerking dat de zeevisscherij in het wetsontwerp niet met dezelfde zorg zou zijn behandeld als de zoetwatervisscherij en dat gewichtige wijzigingen in bestaande toestanden worden aangebracht zonder dat de noodzakelijkheid, zelfs de wenschelijkheid, daarvan in de Memorie van Toelichting op voldoende wijze wordt in het licht gesteld, kan de ondergeteekende niet beamen. Voor zoover bij het maken van die opmerking gedacht is aan de wijziging, die de zelfstandige positie van de visscherijen op de Schelde en Zeeuwsche stroomen zal ondergaan, zij het hem vergund te verwijzen naar het op bladz. 3 dezer Memorie geleverd betoog, dat daartoe ook geheel onafhankelijk van eene gewijzigde regeling der zeevisscherij dient te worden overgegaan.

Art. 4 (nieuw). Ter voldoening aan den in het verslag bij art. 6 (oud) uitgesproken wensch, wordt in dit art. het domicilie der zeevisschersvaartuigen geregeld, zoowel ten aanzien van de vraag welke vaartuigen als in Nederland tehuis behorende zijn te beschouwen, als wat aangaat de gemeente waartoe ieder vaartuig geacht wordt te behooren.

Met eene regeling van de plaats waar het vaartuig tehuis behoort, kan niet worden volstaan, omdat eerst moet zijn uitgemaakt of het in Nederland domicilie heeft.

De voorgestelde regeling is ontworpen eenigermate naar het voorbeeld van die, vervat in art. 8 van het ontwerp van wet tot verzekering van personen, werkzaam in het zeevisschersbedrijf tegen geldelijke gevolgen van bedrijfsongevallen. (Gedrukte Stukken. Tweede Kamer der Staten-Generaal. Zitting 1904—1905, n°. 125.)

Waar bij de wet van 26 October 1889 (*Staatsblad* n°. 135) de territoriale zee voor de visscherij van nationale vaartuigen is gereserveerd, schijnt het echter wenschelijk het begrip dier vaartuigen enger te omschrijven, dan in genoemd wetsontwerp n°. 125 is geschied.

Art. 5 (nieuw), art. 6 (oud). Het bepaalde in het eerste, tweede, vierde en zesde lid van het oorspronkelijk artikel kan vervallen, omdat de hier ter plaatse gegeven regeling nu uitsluitend de visscherij buiten de territoriale wateren zal betreffen en een en ander in de artt. 6, 8, 9, 10 en 11 van de Noordzeeconventie is geregeld.

In verband met de daaromtrent op bladz. 8, zesde lid, van het Verslag gemaakte opmerking is de bepaling, dat de vaststelling der letterteekens op de voordracht van het College voor de visscherijen zou moeten geschieden, geschrapt.

Ook het vijfde lid van art. 6 (oud) is niet overgenomen, omdat het daarmede beoogde doel zoo noodig door eene aanschrijving aan de consulaire ambtenaren en waterschouten kan worden bereikt. Hoewel dus thans de betreffende bepaling is vervallen, moge worden opgemerkt, dat de in bedoeld voorschrift voorkomende woorden „zooveel mogelijk” schijnen te zijn over het hoofd gezien bij het stellen van de in het Verslag ter plaatse gedane vraag.

Artt. 6 en 7 (nieuw), artt. 7 en 8 (oud). Met de in het voorlaatste lid van bladz. 8 van het Verslag gemaakte opmerking, dat het aanbeveling verdient, voor de statistiek onderscheid te maken tusschen eigenlijke zeevisschersvaartuigen en vaartuigen, door gelegenheidsvisschers gebruikt, zal worden rekening gehouden bij de samenstelling van den in deze artikelen bedoelden algemeenen maatregel van bestuur.

Voor de op bladz. 8 onderaan en bladz. 9 bovenaan van het Verslag gedane opmerking, dat hier wederom een aanmerkelijke arbeid aan de burgemeesters wordt opgedragen, bestaat geen grond, voor zoover althans daarmede bedoeld wordt eene *uitbreiding* van hunne werkzaamheid, aangezien die ambtenaren bereids bij art. 4 der wet van 1881 met het inschrijven van zee- en kustvisschersvaartuigen in een register zijn belast en zij gewoon zijn ieder jaar aan het College voor de zeevisscherijen inlichtingen te geven omtrent de uitoefening der zee- (en kust)visscherij in hunne gemeente.

Om evenwel de aan de burgemeesters opgedragen taak zooveel mogelijk te verlichten zijn, ook in verband met den in het vierde lid van bladz. 9 van het Verslag geuiten wensch, in art. 6 (nieuw) de waterschouten in de eerste plaats voor het bijhouden van het register der zeevisschersvaartuigen en voor het verrichten van de overige in dat artikel bedoelde werkzaamheden aangewezen, terwijl daarnevens, bij ontstentenis van een waterschout, een commissaris van politie daarmede wordt belast en eerst indien ook deze in de betrokken gemeente mocht ontbreken, de burgemeester.

Te dien aanzien werd de regeling, voorgesteld in art. 19 van het hierboven bereids vermeld ontwerp van wet n°. 125 betreffende de verzekering van zeevisschers, tot voorbeeld genomen.

Ten einde aan de in het zesde lid van bladz. 9 van het Verslag gemaakte bezwaren tegemoet te komen, is in het tweede lid van art. 28 (nieuw) — art. 29 (oud) — uitdrukkelijk bepaald wie voor het niet naleven van een der in art. 7 (nieuw) opgelegde verplichtingen aansprakelijk zullen zijn.

Ter beantwoording van de in het zevende lid van het Verslag met betrekking tot het overlijden van den reeder van een zeevisschersvaartuig gedane vraag, zij aangeteekend, dat in dit geval de aangifte zal moeten worden gedaan door hem, die door versterf of uit anderen hoofde eigenaar van het vaartuig is geworden.

Het is de bedoeling, dat de aangifte alleen zal geschieden, alvorens het zeevisschersvaartuig voor de eerste maal door den eigenaar voor de zeevisscherij wordt gebruikt en niet bij den aanvang en het einde van ieder bedrijfsjaar.

Thans wordt voorgesteld, dat het formulier voor de aangifte door den Minister zal worden vastgesteld. Het schijnt niet noodig, dat bij algemeenen maatregel van bestuur nadere voorschriften zullen worden gegeven omtrent de wijze waarop de aangifte moet worden gedaan, gelijk in art. 8 (oud) werd bepaald.

In het tweede lid van art. 7 (nieuw) zijn de woorden „binnen een maand”, ter voldoening aan de in het negende lid van blz. 9 van het Verslag gemaakte opmerking, verplaatst.

Art. 9 (oud) kan vervallen, nu dit hoofdstuk alleen voor de zeevisscherij zal gelden en mitsdien te dien aanzien de in de wet van 7 December 1883 (*Staatsblad* n°. 202) ter uitvoering van de Noordzeeconventie vastgestelde bepalingen van toepassing zullen zijn.

Art. 8 (nieuw), artt. 10 en 11 sub 1°. (oud). Van de gelegenheid om geaakte haring te doen keuren blijkt thans uit art. 8 (nieuw) eerste lid.

Waar de wet van 1881 daarvan in art. 6 melding maakt, zou het allicht tot verkeerde gevolgtrekkingen aanleiding geven, indien hierover in de nieuwe wet werd gezwegen.

Instemmende met de in het Verslag, bladz. 10, tweede lid, gemaakte opmerking, dat „geaakte haring, met visschersvaartuigen gevangen” eene onjuiste uitdrukking is, is daarvoor in de plaats gesteld „geaakte haring van de Nederlandsche visscherijen afkomstig”.

De voorschriften, vervat in 2°. en 3°. van art. 11 (oud) hebben meer in het bijzonder betrekking op de kustvisscherij, daar de daarin bedoelde maatregelen tot het tegengaan van het vangen van ondermaatsche visch en de handhaving der orde, wat de extra-territoriale wateren betreft, eventueel alleen als resultaat van voorafgegaan internationaal overleg genomen kunnen worden.

Bedoelde bepalingen zijn mitsdien in het hoofdstuk, dat uitsluitend over de visscherij in de extra-territoriale wateren handelt, niet op hare plaats en zijn overgebracht naar het hoofdstuk over de kustvisscherij. De daaromtrent op bladz. 10 en vlg. van het Verslag gemaakte opmerkingen worden hieronder bij dat hoofdstuk besproken.

Naar het tweede lid van art. 8 (nieuw) is overgebracht het bepaalde in art. 11 (oud) sub 4°.

Met betrekking tot de mededeeling op bladz. 10, zevende lid van het Verslag, dat verscheidene leden verklaarden niet te kunnen inzien welk visscherijbelang het tegengaan van robbenvangst wenschelijk kon maken, zij aangeteekend, dat de bescherming van de robben, welke dit voorschrift ten doel heeft, geschiedt tot voorkoming der uitputting van de robbenvangst.

Zooals blijkt uit het medegedeelde op bladz. 5 der Memorie van Toelichting, heeft deze bepaling niet het oog op de robben, die langs onze kusten voorkomen en voor welke verdelging van Staatswege premieën worden uitgelooft, maar de robben in de Noordelijke IJszee, welke tengevolge van internationaal overleg worden beschermd, hier te lande thans door het Koninklijk besluit van 5 Februari 1877 (*Staatsblad* n°. 19).

Deze bedoeling is in het nieuwe voorschrift duidelijker weergegeven doordien de uitdrukking „aan te wijzen oppervlakte in zee,” mede in verband met de op bladz. 13, vierde lid van het verslag gemaakte opmerking, werd vervangen door „gedeelte der Noordelijke IJszee”.

Dat het nemen van maatregelen tot bescherming van de robben facultatief is, blijkt thans uit den aanhef van het voorschrift van het tweede lid.

In de plaats van „schepen” kan niet worden gelezen „visschersvaartuigen”, gelijk in het vijfde lid van bladz. 13 van het Verslag wordt aanbevolen, omdat de mogelijkheid bestaat, dat ook door opvarenden van andere vaartuigen, b. v. jachten en booten van touristen en sportliefhebbers, robben in het Noorden worden gedood of gevangen.

Art. 12 (oud) is overgebracht naar het volgende hoofdstuk, zie art. 12 (nieuw).

Art. 13 (oud). In verband met de omstandigheid, dat de vroeger van regeeringswege gebezigde merken tot aanwijzing van de hoedanigheid van de gekeurde haring nu reeds sedert bijna vijftig jaar niet meer in gebruik zijn, bestaat er voor het behoud van het in art. 15 der wet van 1881 neergelegde verbod om die merken te bezigen, geene aanleiding meer. Art. 13 (oud) is mitsdien in het bij deze Memorie gevoegd gewijzigd ontwerp van wet niet overgenomen.

HOOFDSTUK III.

Van kustvisscherij.

Art. 9 (nieuw), artt. 6, 7 en 8 (oud). Het komt den ondergeteekende wenschelijk voor, dat de voorschriften aangaande het voeren van letterteekens en nummers en de inschrijving in een register, ten aanzien van de vaartuigen voor de kustvisscherij gebezigd, zullen worden vastgesteld bij algemeenen maatregel van bestuur. Hierdoor zal beter, dan bij opneming van die voorschriften in de wet zelve kan geschieden, kunnen worden rekening gehouden met de bijzondere behoeften der visscherij in elk tot de kustvisscherij behoorend watergebied; tevens zal hierdoor de gelegenheid worden geopend de aanvankelijke regeling spoedig te wijzigen, zoodra de noodzakelijkheid tot wijziging zich bij de toepassing der bepalingen mocht doen gevoelen.

Art. 10 (nieuw). Ten einde eene goede handhaving van de in art. 11 (oud), sub 2°. en 3°. — art. 14 (nieuw) — bedoelde bij algemeenen maatregel van bestuur vast te stellen bepalingen tot regeling van de kustvisscherij mogelijk te maken, behoort het bezit van een consent te worden geëischt voor de uitoefening van de visscherij in de Zuiderzee, in de territoriale wateren en in het overige gebied der kustvisscherij, evenals dit met de visscherij in de Schelde en Zeeuwsche stroomen reeds thans het geval is.

De ondergeteekende acht dit stelsel aanbevelenswaard en het was hem mitsdien aangenaam, dat het voornemen tot het doen nitreiken van consents, blijkens het medegedeelde op bladz. 11 voorlaatste lid van het Verslag, door verschillende leden met voldoening was ontwaard.

Het verdient voorts aanbeveling, dat de bepalingen betreffende de consents in de wet zelve worden opgenomen, in verband met de omstandigheid, dat ook de verplichting tot het hebben van een akte voor de binnenvisscherij, welk stuk dezelfde beteekenis heeft als het consent, eveneens in het wetsontwerp (zie art. 14 (oud), thans art. 15) is neergelegd.

Waar de invoering van het consentenstelsel uitsluitend in het belang van de goede uitoefening van het politietoezicht wordt voorgesteld, moet ieder fiscaal belang daaraan vreemd zijn en is het wenschelijk, dat de consents zoo goedkoop mogelijk verkrijgbaar worden gesteld. De prijs ware mitsdien op f 0,50 te bepalen.

Het vijfde lid sub *a* van dit artikel heeft de strekking om aan vreemdelingen het visschen in de nationale zee en andere tot het gebied der kustvisscherij behoorende wateren te beletten.

Voor de ingezetenen van België moest sub *b* een uitzondering worden gemaakt met het oog op het tusschen Nederland en dat land gesloten tractaat van 19 April 1839.

Art. 11 (nieuw). Daar naar het zich laat aanzien het gebied der kustvisscherij een aantal wateren zal omvatten, waarop thans de wet van 1857 van toepassing is, en er voor het brengen van wijziging in den rechtstoestand dier wateren geene voldoende aanleiding bestaat, is het wenschelijk, dat de bepaling omtrent het afkopen van vischrecht (art. 15 oud) ook in het hoofdstuk over de kustvisscherij worde opgenomen.

De in het vierde lid van het artikel aangebrachte wijziging wordt bij art. 16 (nieuw) toegelicht.

Art. 12. De veranderingen, die inhoud en redactie van het artikel hebben ondergaan, worden voor zooveel noodig toegelicht bij art. 17 (nieuw), art. 16 (oud).

Ofschoon het voorschrift uit den aard der zaak voor de meeste tot de kustvisscherij behoorende wateren buiten toepassing zal blijven, kan het met het oog op sommige dier wateren niet worden gemist.

Onafhankelijk van de in het negende lid van bladz. 13 van het verslag gedane vraag of de in het tweede lid sub *b* (thans vierde lid sub *a*) van het artikel neergelegde beperking practisch nut zal hebben, verdient het om de hierboven bij art. 11 (nieuw) vermelde reden aanbeveling, dat het artikel in dit opzicht eensluidend zij met de overeenkomstige bepaling in het hoofdstuk over de binnenvisscherij.

In overeenstemming met het stelsel, neergelegd in art. 2°, art. 17 van het reglement op het bevissen van de Schelde en Zeeuwsche stroomen, wordt voorgesteld aan dit artikel eene nieuwe letter toe te voegen, ten einde te doen uitkomen, dat voor het vissen in water, waarvan de Staat eigenaar of recht-hebbende is, en dat niet aan een ander in uitsluitend gebruik gegeven is, geene vergunning noodig is.

Art. 14 (nieuw), art. 11 sub 2°. en 3°. (oud). Zooals hierboven op bladz. 5 werd uiteengezet, ware het den ondergeteekende aangeneramer geweest, indien aan de belangrijkste voorschriften tot regeling van de visscherij in de wet zelve een plaats had kunnen zijn gegeven. Meer in het bijzonder had hij gaarne gezien, dat de vraag of voortaan de kuilvisscherij in de Zuiderzee al dan niet geoorloofd zal zijn, nu reeds door een uitspraak van den wetgever kon worden beslist.

Hoewel mag worden aangenomen, dat een verbod tot het vissen met kuilnetten door de overgrootste meerderheid der Zuiderzeevisschers wordt gewenscht en de vraag of die netten voor den vischstand schadelijk zijn te achten, na hetgeen dr. P. P. C. HOEK dienaangaande op bladz. 253 van zijn als bijlage III bij het Verslag van den staat der Nederlandsche zeevisscherijen over 1889 gevoegde rapport heeft medegedeeld, buiten redelijken twijfel mag worden gesteld, ontbreken den ondergeteekende vooralsnog de noodige gegevens om tot de overtuiging te geraken, dat die netten in die mate schadelijk zijn, dat het voordeel, met zoodanig verbod voor den vischstand te bereiken, zou opwegen tegen de belemmering, die dientengevolge een aanzienlijk aantal Zuiderzeevisschers in hun bedrijf zouden onder-vinden.

Het komt hem mitsdien voor, dat eene beslissing over deze voor de toekomst van de Zuiderzeevisscherij zoo belangrijke aan-gelegenheid eerst kan worden genomen, wanneer meer gegevens voor de oplossing van dit vraagstuk voorhanden zijn.

Hij hoopt, dat in de resultaten van het aan den waarnemenden wetenschappelijken adviseur in visscherijzaken, dr. H. C. REDEKE, opgedragen onderzoek der Zuiderzeevisscherij, waaromtrent een definitief rapport nog wordt tegemoet gezien, voldoende stof zal zijn te vinden voor het nemen van eene beslissing.

Blijkens het medegedeelde in het tweede lid van bladz. 5 van de Memorie van Toelichting, had het bepaalde in art. 11 sub 3°. (oud) de strekking aan het uitvoerend gezag, wat de Zuiderzee

en de wateren langs de noordelijke kusten van Friesland en Groningen betreft, een even ruime bevoegdheid tot regeling van de visscherij in die wateren te geven, als dit gezag thans ten aanzien van de visscherij in de Schelde en Zeeuwse stroomen bezit krachtens art. 9 van de wet van 1881.

Het is naar het gevoelen van den ondergeteekende voor dit doel niet noodig, dat enkele onderdeelen van het gebied, dat daarbij ter regeling aan den algemeenen maatregel van bestuur wordt gedelegeerd, met name worden genoemd, gelijk dit in art. 11 sub 2°. en 3. (oud) geschiedde.

Waar de in art. 9 van de wet van 1881, met betrekking tot de visscherij in de Schelde en Zeeuwse stroomen voorkomende uitdrukking „tot regeling der visscherij in het algemeen”, tot geene moeilijkheden aanleiding heeft gegeven, kan deze in de nieuwe bepaling worden overgenomen, met dien verstande dat kunnen vervallen de woorden „in het algemeen”, die in voornoemd art. 9 alleen dienen om de tegenstelling aan te geven met de meer beperkte regelingsbevoegdheid ten aanzien van de visscherij in de Zuiderzee, enz. en dat in de plaats van „visscherij” moet worden gelezen „kustvisscherij”.

De reden waarom in het nieuwe artikel gelegenheid wordt gegeven, om, wat de regeling van de visscherij in de Zeeuwse stroomen en een gedeelte der Zuidhollandsche benedenrivieren betreft, af te wijken van de bepalingen der wet, is hierboven op bladz. 4 toegeelicht.

Voorts is aan het artikel een derde lid toegevoegd, strekkende om aan de Vertegenwoordiging een waarborg te verschaffen, dat de indiening van een wetsontwerp haar binnen een bekwaam termijn in de gelegenheid zal stellen, om de te treffen bepalingen aangaande de kustvisscherij nader te overwegen.

Dat ter uitvoering van art. 14 (nieuw) bepalingen zullen worden gemaakt tot het tegengaan van het vangen van ondermaatsche visch, als bedoeld in art. 11 sub 2°. (oud), is met groote waarschijnlijkheid te verwachten.

Naar aanleiding van de op bladz. 10 en 11 van het Verslag gemaakte opmerkingen en gedane vragen nopens den weg, dien de Regeering met betrekking tot de ondermaatsche visch denkt in te slaan, zij het volgende aangeteekend.

Naar de meening van den ondergeteekende zijn bepalingen tot het tegengaan van het vangen van ondermaatsche visch van het grootste gewicht voor het verkrijgen van betere toestanden in het visscherijbedrijf.

Het moge waar zijn, dat een groot gedeelte van de jonge visch, welke men door eene maatbepaling denkt te beschermen, toch door natuurlijke omstandigheden zal verloren gaan, omdat niet alle kleine visschen volwassen zullen worden, aan den anderen kant kan niet worden ontkend, dat bij het ontbreken van zoodanige bepalingen de nestvisscherij als bedrijf wordt uitgeoefend, waardoor een aantal visschen van zeer geringe waarde aan haar element worden onttrokken. Een zeker percentage daarvan zal volgens de natuur der dingen tot volwassen marktwaardige visschen opgroeien, wanneer het vangen van ondermaatsche visch wordt tegengegaan.

Wat den aard der met dit doel te nemen maatregelen betreft, komt het den ondergeteekende voor, dat een verbod tot het aanvoeren, verkoopen enz. van ondermaatsche visch doeltreffender is te achten, dan het maken van bepalingen omtrent de afmeting, waaraan de mazen der vischnetten moeten voldoen.

De eerstbedoelde voorschriften aangaande de maat op de visch zijn gemakkelijker te handhaven, terwijl met de laatstbedoelde het doel niet zoo zeker wordt bereikt, omdat het ook indien de mazen der netten groot genoeg zijn, mogelijk is de vischtuigen op zoodanige wijze te gebruiken, dat zeer kleine visch gevangen wordt.

Bovendien werkt een streng gehandhaafde maatbepaling op de visch het gebruik van vischtuigen met groote mazen in de hand, omdat bij het bezigen van netten met kleine mazen, waarmede natuurlijk te eerder ondermaatsche visch zal worden gevangen, de visscher zou worden genoodzaakt geruimen tijd aan het sorteeren van de gevangen visch te besteden.

Dat bij het maken van bepalingen van de hier bedoelde strekking de wetgever te rade moet gaan met de ten aanzien van de wet van 1881 opgedane ondervinding, werd bereids op bladz. 4 der Memorie van Toelichting uiteengezet.

Die ondervinding leert in de eerste plaats, dat de in art. 7 van genoemde wet bepaalde maten te laag zijn gesteld.

Aan den anderen kant bleek de toepassing der bestaande maatbepalingen niet mogelijk, doordien, in verband met het bepaalde in het tweede lid van art. 16 der wet van 1881, telkens door

telling moest zijn geconstateerd, dat meer dan een twintigste van een partij visch van kleiner afmeting was dan die in art. 7 der wet vastgesteld

Ditzelfde bezwaar zou zich evenzeer doen gevoelen wanneer werd ingegaan op het in het zesde lid van bladz. 11 van het Verslag geopperde denkbeeld om het geoorloofde gedeelte ondermaatsche visch tot op $\frac{1}{30}$ of $\frac{1}{40}$ te brengen.

Wel zou het bewijs worden vergemakkelijkt, indien werd bepaald, dat het gedeelte ondermaatsche visch naar de schatting van den dienstdoenden ambtenaar niet meer dan zeker percentage van de partij visch mag bedragen. Doch onder zoodanig stelsel zou de politiebeambte een gelijksoortige macht erlangen als wanneer reeds de geringste hoeveelheid ondermaatsche visch tot eene bekeuring aanleiding kan geven.

Laatstbedoeld systeem, dat ook in vreemde wetgevingen wordt aangetroffen, schijnt daarom eenvoudigheidshalve te verkiezen. De ondergeteekende stelt zich voor te bevorderen, dat dit stelsel in den algemeenen maatregel van bestuur worde opgenomen.

Door het geven van instructiën aan de politieambtenaren zal er tegen zijn te waken, dat aan de visscherij dientengevolge onnoodige overlast wordt berokkend.

Met betrekking tot de op bladz. 12, vierde lid, van het Verslag gedane vraag naar de resultaten van het onderzoek aangaande het gebruik van kuilnetten in de Zuiderzee, waartoe dr. REDEKE, op voorstel van het College voor de zeevisscherijen, door den vorigen Minister van Waterstaat, Handel en Nijverheid is gemachtigd, zij aangeteekend, dat bedoeld onderzoek niet alleen het gebruik van kuilnetten, doch den toestand van de Zuiderzeevisscherij in haar geheel omvat. Gelijk hierboven reeds werd aangeteekend, is een definitief rapport omtrent de resultaten van dat onderzoek tot dusver niet uitgebracht.

In antwoord op de vraag, of openbaarmaking van de door dr. DEKHUYZEN verzamelde gegevens spoedig kan worden tegemoet gezien, veroorlooft de ondergeteekende zich te verwijzen naar het onderstaande, dat daaromtrent door hem is medegedeeld op bladz. 21 van de Memorie van Antwoord bij hoofdstuk X der Staatsbegroting voor 1906:

„Naar aanleiding van de vraag, of de Minister bereid is de openbaarmaking te bevorderen van de uitkomsten van de door den heer dr. M. C. DEKHUYZEN ingestelde onderzoekingen, moet de ondergeteekende mededeelen, dat, aangezien voormelde onderzoekingen met een wetenschappelijk doel en dus niet in de eerste plaats in het belang der visscherijnijverheid zijn ondernomen, hij geen vrijheid heeft kunnen vinden te bevorderen, dat ten behoeve van de openbaarmaking dier onderzoekingen eene Rijksbijdrage worde verleend.”

Bij de opvatting op bladz. 12, voorlaatste lid, van het Verslag medegedeeld, dat door het vangen van nest aan de visscherij een nadeel wordt toegebracht, dat geenszins wordt vergoed door de beteekenis, die de nestvisscherij heeft voor de bemesting van land en de voeding van eenden en varkens, sluit de ondergeteekende zich aan. Een verbod om ondermaatsche visch als voeder van dieren of als mest te bezigen wordt aangetroffen in art. 23 (nieuw), letter j.

Met de leden, wier meening wordt weergegeven op bladz. 13 bovenaan van het Verslag, komt het den ondergeteekende voor, dat het te ver zou gaan het aantal netten dat iedere schuit aan boord mag hebben te beperken.

Met de ten aanzien van de herziening der regeling van de oester- en mosselvischerij op bladz. 13, tweede en derde lid van het Verslag gemaakte opmerkingen, zal bij de samenstelling van den in dit artikel bedoelden algemeenen maatregel van bestuur rekening zijn te houden.

HOOFDSTUK IV.

Van binnenvisscherij.

De verandering, die de titel van dit hoofdstuk heeft ondergaan, houdt verband met de opneming van het hoofdstuk over kustvisscherij.

Van de ook te dezer plaatse in het Verslag opgenomen verklaring, dat men deze herziening der wetgeving op de zoetwatervisscherij toejuichte en daarvan goede gevolgen te gemoet zag, nam de ondergeteekende met voldoening kennis.

Ten aanzien van de in het voorlaatste lid van bladz. 13 van het Verslag gemaakte opmerkingen over de wenschelijkheid, dat tegen de verontreiniging der binnenwateren maatregelen zullen worden genomen, moge worden verwezen naar hetgeen daaromtrent hierboven op bladz. 1 wordt medegedeeld.

Met de hulde, die in het Verslag aan de Nederlandsche Heidemaatschappij wordt gebracht voor haren heilzamen arbeid en hare groote activiteit op het gebied der zoetwatervisscherij, kan de ondergeteekende zich geheel vereenigen.

De ondergeteekende onderschrijft het betoog van de leden, die, blijkens het tweede lid van bladz. 14 van het Verslag, ingenomen waren met de door het wetsontwerp beoogde centralisatie.

Ook vereenigt hij zich met de daaraan vastgeknoopte beschouwing, dat de bij algemeenen maatregel van bestuur te maken regeling niet voor alle deelen van het Rijk uniform behoeft te zijn.

Dat het van den aanvang af in de bedoeling heeft gelegen in de krachtens de wet te maken regeling voor zooveel noodig rekening te houden met de bijzondere eischen, welke de toestand van sommige wateren mocht stellen, blijkt reeds uit de Memorie van Toelichting bladz. 7, waar men leest:

„Waar zich bijvoorbeeld met het oog op den toestand van sommige wateren de behoefte aan eene regeling afwijkend van de algemeene zou doen gevoelen, zal de opdracht aan den algemeenen maatregel van bestuur om deze materie te regelen, geheel aan de behoefte beantwoorden.”

Ofschoon de mogelijkheid bestaat, dat door de versnippering van het vischrecht in kleine perceelen somtijds toestanden worden in het leven geroepen, welke ten nadeele van den vischstand strekken, komt het den ondergeteekende voor, dat er vooralsnog geene voldoende aanleiding is tot het nemen van de daartegen op bladz. 14, derde lid van het Verslag aanbevolen maatregelen, waardoor de bevoegdheid van den eigenaar om naar goedvinden over het hem toebehoorende vischwater te beschikken, in niet geringe mate zou worden aangetast.

Zoodra den ondergeteekende feiten mochten bekend worden, waaruit blijkt, dat bij het verlenen van vergunningen voor het baggeren naar grind in de groote rivieren, op de belangen van de zalmvisscherij niet voldoende wordt gelet, zal hij niet in gebreke blijven daartegen, in het belang van die visscherij, bij zijn ambtgenoot van Waterstaat op te komen.

Art. 15 (nieuw), artt. 14, 18 en 19 (oud). De ondergeteekende vereenigt zich met de zienswijze van de leden, die van gevoelen zijn, dat het akten-stelsel moet worden gehandhaafd. Hij is voorts van meening, dat de akten moeten worden behouden als middel tot vergemakkelijking van het politietoezicht; tevens wordt door het akten-stelsel de gelegenheid geboden om het vissen krachtens eene akte te ontzeggen (art. 34, nieuw) aan hen, die zich dit onwaardig hebben betoond.

Ieder fiscaal belang moet aan het akten-stelsel vreemd zijn. Daarom dienen de akten tegen matigen prijs verkrijgbaar te zijn; kostbaarheid der akten zou leiden tot het monopoliseeren van het bedrijf.

Met het oog hierop wordt in het vijfde lid van dit artikel voorgesteld, dat de prijs zal worden bepaald op f 2,50 voor een groote en op f 1 voor een kleine vischakte, thans respectievelijk f 5 en f 1,50, waarbij dan nog komt het zegelrecht ad respectievelijk f 2,25 en f 1,12,5 terwijl art. 40 (nieuw) de akten van zegelrecht vrij stelt.

In verband met deze aanzienlijke prijsvermindering schijnt het te minder bezwaar te zullen opleveren, dat de kosteloze vergunningen en de akten ten behoeve van een visscher, bedoeld in art. 6, tweede lid en art. 7, tweede lid der wet van 1857, in het gewijzigd ontwerp van wet niet zijn overgenomen.

De ruim geredigeerde vrijstelling in het zevende lid (nieuw) komt overigens grootendeels aan het gemis van de afzonderlijke in de Jachtwet genoemde vrijstellingen tegemoet.

Het verdient naar het gevoelen van den ondergeteekende geene aanbeveling de akten te doen uitreiken door een centraal orgaan, gelijk in het eerste lid van bladz. 16 van het Verslag wordt aanbevolen, ware het alleen reeds omdat de afstand tusschen den zetel van dat orgaan en de woonplaats van den aanvrager somtijds oorzaak zou kunnen zijn van een aanzienlijke vertraging in de uitreiking.

Daar het in de bedoeling ligt, dat het College voor de visscherijen een uitsluitend adviseerende taak zal hebben, zou dit in geen geval met het uitreiken der akten kunnen worden belast. Behoud van het tegenwoordige stelsel van uitreiking door de Commissarissen der Koningin wordt voorgesteld.

Ter voldoening aan den ook in het Verslag uitgedrukten wensch is de geldigheidsduur in het derde lid, in overeenstemming met het bepaalde in het laatste lid van art. 5 der wet van 1857, weder gesteld op het tijdvak van 1 Juli tot en met 30 Juni.

Aan den in het vijfde lid van bladz. 16 van het Verslag uitgesproken wensch om ook voor het vissen met den hengel in de hand het bezit eener akte verplichtend te stellen, is in het vierde lid sub *c* van dit artikel gevolg gegeven.

Waar de akten uitsluitend voor de vergemakkelijking van het politietoezicht en met het oog op de eventuele ontzegging van de bevoegdheid om krachtens eene akte te vissen, worden gehandhaafd, bestaat er voor de vrijstelling van de hengelvisscherij geene voldoende aanleiding, daar het politietoezicht zich, wat de nakoming der bepalingen betreffende den gesloten vischtijd, de maat op de visch, enz. betreft, ook over de hengelaars zal uitstrekken.

Voorgesteld wordt, den prijs der hengelakte op 50 cents te bepalen.

Terwijl in de plaats van de vrijstellingen, bedoeld in *b*, *c* en *e* van art. 14 (oud) vierde lid, in het zevende lid (nieuw) eene in meer algemeene termen gestelde vrijstelling is opgenomen, is de vrijstelling, vervat in art. 14 (oud) vierde lid *d* betreffende het vissen in binnen een besloten erf gelegen vischwater, overgebracht naar het algemeene voorschrift in art. 22, eerste lid (nieuw).

Er bestaat naar het gevoelen van den ondergeteekende geene voldoende aanleiding om de vrijstelling voor vischwater, dat met ander water niet in verbinding staat, te herstellen. (Art. 13 der wet van 1857). De visscher in zoodanig water zal zich desgevorderd door het toonen van de akte tegenover de politie moeten kunnen identificeren.

Met de zienswijze van de leden, vermeld op bladz. 17, zevende lid van het Verslag, dat het gewenscht is, in overeenstemming met het stelsel der Jachtwet, geene vischakten uit te reiken aan politie-ambtenaren, kan de ondergeteekende zich, voor zooveel de lagere ambtenaren betreft, vereenigen.

Een verbod van die strekking is opgenomen in het negende lid van het artikel.

Blijkens den aanhef van dat voorschrift heeft het alleen op de groote en kleine vischakten betrekking, zoodat het vissen met den hengel aan lagere politieambtenaren geoorloofd zal blijven.

Art. 16 (nieuw), art. 15 (oud). De ondergeteekende kan zich met het in het Verslag bij dit artikel voorkomend betoog, dat het Burgerlijk Wetboek afscheiding van het jacht- of vischrecht van het eigendomsrecht op grond of water zou veroorloven, niet vereenigen. Het komt hem voor, dat art. 641 van genoemd wetboek aan zoodanige afscheiding in den weg staat.

Hetgeen daaromtrent in de Memorie van Toelichting bij dit artikel is opgemerkt, stemt overeen met de zienswijze van verschillende commentatoren op het Burgerlijk Wetboek. Zoo wordt op bladz. 67 van de „Handleiding tot beoefening van het Nederlandsch Burgerlijk Recht” van mrs. ASSER en VAN HEUSDE, 2de deel, 2de druk 1890, dienaangaande het navolgende aange- teekend:

„Met de rechten door derden verkregen, waarvan zij tegenwoordig (dit is bij de invoering der wet van 1838) het genot hebben”, worden bedoeld de zelfstandige rechten van jacht en visscherij, die men onder vorige wetgevingen op eens anders grond kon doen gelden.

Zoodanige eenmaal verkregen rechten, die men als zakelijke rechten kan beschouwen, blijven ook thans geëerbiedigd, terwijl echter onder vigneer van onze wet geen jacht of vischrecht van den eigendom van den grond of van het water kan worden afgescheiden”.

Met deze beschouwing is de rechtspraak van den Hoogen Raad in overeenstemming. Zie o. a. arrest 28 Juni 1861 *Weekblad van het Recht* n°. 2288 en voorts n°s. 3016 en 3162.

Op grond van het bovenstaande mag worden aangenomen, dat, indien gevolg werd gegeven aan den op bladz. 17 van het

Verslag vermelden wensch van enkele leden, om in de visscherijwet de afscheiding van het recht van visscherij van het eigendomsrecht op het water weder te gedoogen, eene bepaling zou worden gemaakt, in strijd met het beginsel, neergelegd in art. 641 van het Burgerlijk Wetboek. Immers de slotwoorden van dit artikel „onverminderd de wetten en verordeningen op dat stuk aanwezig” doelen niet op de regeling van het jacht- of vischrecht zelve, maar op de uitoefening, zooals deze, wat de vischakten, den sluitingstijd, de soort der vischtuigen enz. betreft, in de wet betreffende de jacht en visscherij en de daarop steunende gewestelijke verordeningen is geregeld.

Afgezien van dezen rechtsgrond verdient de wederinvoering van zelfstandige, van den eigendom afgescheiden vischrechten om de in het Verslag door andere leden aangevoerde redenen geene aanbeveling.

Waar niet is gebleken, dat het artikel in de practijk moeilijkheden oplevert, kan de aan art. 3 der wet van 1857 ontleende redactie in hoofdzaak worden behouden. Wel schijnt het wenschelijk, dat in het laatste lid de bedoeling van den wetgever wordt verduidelijkt, gelijk dan ook bij art. 11 is geschied.

Naar aanleiding van de in het voorlaatste lid van blad. 17 van het Verslag gemaakte opmerking zij aangeteekend, dat eene bepaling tot het bevorderen van het droogleggen van plassen, in eene wet, welke de behartiging van de belangen der visscherij ten doel heeft, minder schijnt te behoren.

Art. 17 (nieuw), art. 16 (oud). De bepaling, welke den eigenaar of den rechthebbende verplichtte tot het ter plaatse aanwijzen van de grenzen van het gebied, waarover het vischrecht zich uitstrekt, is, ook in verband met de daartegen op blad. 18 van het Verslag geopperde bedenkingen, uit het artikel weggelaten.

Aan het bepaalde in art. 2, vierde lid van de wet van 1857 ontleent thans ieder het recht om in de wateren, bedoeld in de artt. 577 en 579 van het Burgerlijk Wetboek, zonder vergunning van den eigenaar, pachter of huurder van het vischwater met den hengel in de hand te vissen.

Deze bepaling is in het oorspronkelijke wetsontwerp niet overgenomen uit overweging, dat zij in hare algemeenheid te ver gaat. Immers hierdoor wordt de gelegenheid benomen om het vissen met den hengel in de hand in de bedoelde wateren te beletten, ook indien dit met het oog op de goede bevissing van een dier wateren gewenscht mocht voorkomen.

Waar deze wetsvoordracht ten doel heeft de rationeele exploitatie van de vischwaten in de hand te werken, scheen overneming van de bovenbedoelde bepaling geene aanbeveling te verdienen.

Indien het wetsontwerp op dit punt ongewijzigd bleef, zou men mitsdien, om in eenig openbaar vischwater met den hengel in de hand te mogen vissen, steeds vooraf eene vergunning moeten erlangen van den eigenaar of rechthebbende.

Het komt den ondergeteekende voor, dat onder vigneer van zoodanig stelsel de hengelvisscherij al te zeer aan banden zou worden gelegd.

Het verdient aanbeveling, dat aan de beoefenaren van dien tak van visscherij eenige meerdere waarborg zal worden verschaft dat zij steeds vischwater zullen kunnen vinden, waarin, zonder dat daarvoor de medewerking van den beroepsvisscher behoeft te worden ingeroepen, met den hengel mag worden gevischt.

Daartoe strekt art. 17, vierde lid *c* (nieuw), houdende dat het verbod om zonder vergunning te vissen niet geldt voor het vissen met één hengel in de hand in de bij de artt. 577 en 579 van het Burgerlijk Wetboek bedoelde wateren, voor zooveel die bij algemeenen maatregel van bestuur zullen worden aangewezen.

Eene bepaling van die strekking schijnt mede tot pacificatie van den tusschen de beroepsvisschers en de hengelaars over deze aangelegenheid gerezen strijd te kunnen leiden.

In verband met de opmerking, medegedeeld in het laatste lid van blad. 18 van het Verslag, zij aangeteekend, dat naar het gevoelen van den ondergeteekende de redactie van art. 17 (nieuw) eerste lid en van art. 18 (nieuw) geene ruimte laat voor de opvatting, dat het recht tot strafvervolgung zou verloren gaan, wanneer na de bekeuring eene vergunning mocht worden afgegeven.

Met het oog op het medegedeelde in het tweede lid van blad. 19 van het Verslag zijn in het eerste lid vóór „water” de woorden „eens anders” ingevoegd, ten einde overeenkomstig de bedoeling te doen uitkomen, dat het verbod niet geldt voor den eigenaar of rechthebbende.

De zienswijze van de leden, die blijkens het zevende lid van blad. 19 van het Verslag, van oordeel zijn, dat de redactie wat de aan de wet van 1857 ontleende uitdrukking „eigenaar of rechthebbende” betreft geene verduidelijking behoeft, komt juist voor.

In het belang van een goede exploitatie der vischwaten en ter vergemakkelijking van het politietoezicht is het gewenscht, dat de vergunningen voor een niet te lang tijdsverloop worden verleend.

Te dien einde is in het tweede lid van het nieuwe artikel bepaald, dat zij voor niet langer dan drie jaren mogen worden uitgereikt.

Art. 18 en 19 (oud). De inhoud dezer artikelen is overgebracht naar art. 15 (nieuw) vierde, vijfde, tiende en elfde lid.

Zooals bij dat artikel werd opgemerkt, is de prijs der akten verlaagd. Aan den te dezer plaatse in het Verslag uitgesproken wensch, om de akten van zegelrecht vrij te stellen, wordt gevolg gegeven.

Art. 19 nieuw, art. 20 (oud). De op blad. 19, 20 en 21 van het Verslag geleverde beschouwingen nopens de regeling, die krachtens dit artikel zal zijn vast te stellen, zullen bij het ontwerpen van den algemeenen maatregel van bestuur, in dit artikel bedoeld, worden ter harte genomen.

Het lag inderdaad in de bedoeling, dat de in het eerste lid van blad. 20 van het Verslag bedoelde uitzonderingsbepalingen, behalve op de gevallen van eigenlijke „Teichwirthschaft” ook van toepassing zouden zijn op alle wateren, die geen voor het doorlaten van visch geschikte verbinding met andere wateren bezitten.

Terwijl aan het oorspronkelijk wetsontwerp het denkbeeld ten grondslag lag, dat de bedoelde uitzonderingsbepalingen in den algemeenen maatregel van bestuur zouden worden neergelegd, acht de ondergeteekende het verkieselijk, dat de wet hieromtrent een voorschrift zal inhouden. Een en ander wordt mitsdien in art. 22 (nieuw) geregeld.

Ad a. Ook de ondergeteekende is van gevoelen, dat de visscherij gedurende den nacht zooveel mogelijk moet worden tegengegaan.

Tot het opnemen in de wet van een positief verbod om visch te vangen door middel van bedwelming bestaat, naar de meening van den ondergeteekende, geene voldoende aanleiding. Een verbod van die strekking kan eventueel in den algemeenen maatregel van bestuur worden neergelegd.

De in het Verslag aanbevolen redactie-wijzigingen zijn aangebracht.

Ad b. (nieuw). De letters *b* en *c* (oud) zijn eenvoudigheidshalve samengevoegd.

De vraag of onder de werking van deze bepaling de waterschappen het recht zullen behouden om in hunne keuren het gebruiken van sommige netten in de watergangen van het waterschap te verbieden, meent de ondergeteekende bevestigend te moeten beantwoorden. Door deze bepaling wordt immers niet voorzien in het waterstaatsbelang, ter bescherming waarvan zoodanig verbod noodig kan zijn.

Terwijl het oorspronkelijke voorschrift de strekking had, dat de geoorloofde vischtuigen in den algemeenen maatregel van bestuur zouden worden aangewezen, komt het den ondergeteekende beter voor, dat zal worden bepaald, dat de verboden vischtuigen in de uitvoeringsbepaling zullen worden genoemd. Dit stelsel schijnt te verkieszen, daar bij de toepassing van de wet van 1857 is gebleken hoe moeilijk het is een volledige opsomming te maken van al de geoorloofde vischtuigen.

Het uitvoerend gezag zal, indien het voorschrift in dien zin wordt gewijzigd, kunnen volstaan met enkele vischtuigen, omtrent welke schadelijkheid voor den vischstand geen twijfel bestaat, te verbieden.

Daar het verbod om sommige vischtuigen te gebruiken niet zal gelden voor het vissen in wateren, binnen besloten erven gelegen, en in die welke geen voor het doorlaten van visch geschikte verbinding met andere wateren bezitten, kan een absoluut verbod tot het vervoeren, enz. van ongeoorloofde vischtuigen, als in het op twee na laatste lid van blad. 20 van het Verslag wordt aanbevolen, niet worden gesteld.

Daarentegen komt het den ondergeteekende wenschelijk voor,

dat voor zooveel noodig ook het vervoeren enz. van geoorloofde vischtuigen aan beperkende bepalingen kan worden gebonden. Hierdoor toch zal de gelegenheid worden geopend, dat in het belang van de goede naleving der wet wordt voorgeschreven, dat alleen houders van vischakten en rechthebbenden tot de visscherij buiten openbare wegen vischtuigen in een toestand, die deze voorwerpen voor dadelijk gebruik geschikt doet zijn, bij zich mogen hebben.

Het zoude naar de meening van den ondergeteekende te ver gaan, dat de verkoop en het vervoer van stoffen, die behalve voor verboden wijze van visschen, nog voor allerlei geoorloofde doeleinden gebezigd kunnen worden, aan beperkingen verbonden. Met het oog hierop is het gedeelte van het artikel, dat het maken van bepalingen van die strekking in uitzicht stelde, in het gewijzigd ontwerp niet opgenomen.

Ad c. (nieuw), d (oud). De zienswijze, in het tweede lid van bladz. 21 van het Verslag geuit, dat dit voorschrift naast art. 24 (oud) — art. 23 (nieuw) — achterwege had kunnen blijven, kan de ondergeteekende in overeenstemming met de leden, die een andere opvatting bleken te zijn toegedaan, niet beamen. Immers terwijl door art. 23 (nieuw) — art. 24 (oud) — het vervoeren, verkoopen, enz. van ondermaatsche visch zal worden tegengegaan, is het aan den anderen kant noodig, dat ook het vangen van ondermaatsche visch zooveel mogelijk worde verhinderd. Dit vangen absoluut te verbieden zoude niet aangaan, daar het ook bij het gebruiken van vischnetten met groote mazen kan voorkomen, dat ondermaatsche visch wordt opgehaald. Daarom kan krachtens dit voorschrift de algemeene maatregel van bestuur bepalen, bijv. dat ondermaatsche visch onmiddellijk, nadat zij is opgehaald, weder te water moet worden gelaten. De mogelijkheid om zoodanige bepaling te maken dient, gelijk gezegd, te blijven bestaan.

De redactie „hoe gehandeld moet worden met opgehaalde visschen, kleiner dan een te bepalen afmeting”, komt minder fraai voor, weshalve deze werd gewijzigd in: „hetgeen noodig is tot het tegengaan van het vangen van visschen, kleiner dan een voor sommige vischsoorten te bepalen afmeting”.

Met het betoog aan het slot van het volgende lid in het Verslag voorkomend, dat een maatbepaling voor de visch overbodig zoude zijn, indien de maaswijdte van het vischwant maar wordt geregeld, kan de ondergeteekende niet instemmen. Integendeel acht hij de vaststelling van eene maatbepaling voor de belangrijkste vischsoorten van gewicht voor de verbetering van den vischstand ook in de binnenwateren. Daarvan verwacht hij, dat de visscher indirect er toe zal worden genoopt netten met ruime mazen te gebruiken. Want bij het gebruiken van vischnetten met te kleine mazen zou, gelijk hierboven op bladz. 11 bereids werd opgemerkt, veel tijd verloren gaan met het sorteeren van de visch.

Dat de maat op de visch voor de visschers somtijds bezwaren zal opleveren, kan niet worden ontkend. Maar men mag verwachten, dat zij zich die zullen getroosten, tegenover de voordelen, die hun door de met dit wetsontwerp beoogde verbetering in den toestand der visscherij zullen te beurt vallen.

Aan het meten van paling zijn ongetwijfeld groote praktische moeilijkheden verbonden. Het meten zal echter meestal achterwege kunnen blijven. Wanneer de visschers eenmaal aan de maatbepaling gewend zijn geraakt, zullen zij op het oog de ondermaatsche paling van die, welke de vereischte lengte heeft, kunnen onderscheiden.

Ad e (nieuw). De vraag, in het Verslag bij art. 22 oud *b*, 2de lid gedaan, of het bericht waarheid bevat, dat door de de Nederlandsche Heidemaatschappij sander is uitgezet in de groote rivieren, moet, blijkens een van die maatschappij ontvangen mededeeling, ontkennend worden beantwoord.

Ten einde het poten in sommige wateren van visch, die voor den vischstand schadelijk is, zoo noodig te kunnen tegengaan, is het artikel met deze bepaling aangevuld.

Daar het niet zeker is, dat de noodzakelijkheid, om bepalingen van de hier ter plaatse bedoelde strekking te maken, zich zal doen gevoelen, is de aanhef van het artikel, welke in art. 20 (oud) imperatief luidde, thans facultatief geredigeerd.

Ad f. (nieuw). Het is gebleken, dat art. 22 sub *a* (oud), houdende een verbod om vischkuit of vischbroed als lokaas te bezigen, te bemachtigen enz. niet ongewijzigd kan blijven, daar het ook voor den visscher, die het met de bevordering van de binnenvisscherij goed meent, moeilijkheden zou veroor-

zaken. Voor de uitoefening toch van de gedurende den gesloten vischtijd veelal geoorloofde palingvisscherij, bestaat er behoefte aan, dat vischkuit als lokaas wordt gebezigd, terwijl het aan den anderen kant daarbij niet is te ontgaan, dat de kuit, die aan de palingfuiken wordt afgezet, wordt medegenomen. Indien art. 22 sub *a* (oud) onveranderd bleef, zou dientengevolge de palingvisscher door verschillende handelingen, die bij de uitoefening van het bedrijf niet achterwege kunnen worden gelaten, in strijd komen met de wet.

In verband hiermede is het gewenscht, dat het geven van voorschriften omtrent de bescherming van kuit en broed van visch worde opgedragen aan den algemeenen maatregel van bestuur, opdat daarbij rekening zal kunnen worden gehouden met de bijzondere behoeften van de palingvisscherij. Daartoe strekt het nieuwe voorschrift in deze letter vervat. Met het oog op deze bepaling kon art. 22 sub *a* (oud) vervallen.

Art. 21 (oud). De inhoud van dit artikel is, in overeenstemming met den in het Verslag geuiten wensch dat ook een lijst van de vischsoorten, in de zee en langs de kusten voorkomende, zal worden samengesteld, overgebracht naar het tweede lid van art. 3 (nieuw). De omtrent dit voorschrift in het Verslag gemaakte opmerkingen zijn daar ter plaatse besproken.

Art. 20 (nieuw), art. 22 (oud). Naar aanleiding van de opmerking, dat de verbodsbepalingen van dit artikel, in het bijzonder die sub *a* en *b* van het eerste lid (oud), bij gebreke eener uitzonderingsbepaling ook zullen gelden voor afgesloten vischwater binnen een besloten erf, zij aangeteekend, dat aan het oorspronkelijk wetsontwerp het denkbeeld ten grondslag lag, dat zoodanig water, indien het geen voor het doorlaten van visch geschikte verbinding met andere wateren bezat, ingevolge art. 23 (oud) 2de lid van de bedoelde verbodsbepalingen zou zijn vrijgesteld, mits het overeenkomstig het bepaalde in het eerste lid van dat artikel als kweekplaats van visch zou zijn aangewezen.

Eene meer algemeene uitzonderingsbepaling ten behoeve van binnen een besloten erf gelegen vischwater, is thans vervat in art. 22, eerste lid (nieuw).

1ste lid a. (oud). Dit voorschrift is, gelijk hierboven werd gezegd, voor zooveel noodig gewijzigd, overgebracht naar art. 19 *f* (nieuw).

Een verbod om visch, kleiner dan de daarvoor bepaalde afmeting, als lokaas te bezigen, is opgenomen in letter *a* van art. 23 (nieuw).

Ook wordt naar aanleiding van de op bladz. 12 voorlaatste lid van het Verslag gemaakte opmerking sub *j* van art. 23 (nieuw) verboden zoodanige visch te bezigen als voeder van dieren of als mest.

b. (oud), a. (nieuw). Aan dit voorschrift ligt geenszins de gedachte ten grondslag, dat inheemsche visch voor den vischstand onschadelijk, vreemde visch daarentegen schadelijk zoude zijn, gelijk in het Verslag schijnt te worden ondersteld.

Het vereischte, dat op de lijst van art. 3, 2de lid (nieuw) niet voorkomende visch niet mag worden uitgezet (in openbare wateren), alvorens daarvoor de toestemming van den Minister zal zijn verkregen, beoogt slechts dezen in de gelegenheid te stellen die lijst zoo noodig tijdig aan te vullen, en te beoordeelen of er wellicht ten aanzien van de visch, die men uit het buitenland wenscht in te voeren, aanleiding zou zijn tot het uitlokken van een verbod op grond van art. 19 sub *e* (nieuw).

De vraag over het loslaten door de Heidemaatschappij van sander in de groote rivieren is hierboven beantwoord.

De ter plaatse aanbevolen redactiewijziging is aangebracht.

De woorden „of kuit of broed van andere visch” zijn geschrapt, daar vischkuit en vischbroed thans, ingevolge de wijziging die art. 3 heeft ondergaan, onder den term „visch” zijn begrepen.

c. (oud), b. (nieuw). De bepaling omtrent het lichten van vischtuig en de toevoeging „voor zoover daaruit nadeel kan ontstaan”, zijn, in verband met de daaromtrent in het Verslag gemaakte opmerkingen, geschrapt.

Ten aanzien van de woorden „eigenaar of rechthebbende” moge worden verwezen naar hetgeen hierboven op bladz. 16 is medegedeeld.

Omtrent het schrappen van de woorden „vischkuit of vischbroed” moge worden verwezen naar het bij het vorige lid aangeteekende.

Tweede lid (oud). De bevoegdheid om uitzonderingen toe te staan wordt thans omschreven in art. 22 (nieuw), derde lid.

Art. 21 (nieuw), art. 23 (oud). De ondergeteekende verklaart zich bereid gevolg te geven aan den bij dit artikel uitgesproken wensch, dat ook van Regeeringswege paaiplaatsen zullen worden ingericht.

Blijkens het medegedeelde op bladz. 9 van de Memorie van Toelichting, had art. 23 (oud) de strekking, dat op de wateren, die geen voor het doorlaten van visch geschikte verbinding met andere wateren bevatten, alleen dan de bij en krachtens de wet vast te stellen bepalingen aangaande den gesloten tijd, de ondermaatsche visch, enz. niet van toepassing zouden zijn, indien die wateren als kweekplaatsen van visch zouden zijn aangewezen.

Het komt echter den ondergeteekende voor, dat voldoende duidelijk is wat onder het begrip afgesloten water is te verstaan, weshalve de bepaling, dat zoodanig water vooraf als kweekplaats van visch zoude moeten zijn aangewezen, uit art. 21 (nieuw), art. 23 (oud), te lid is geschrapt; in verband hiermede en tengevolge van de opnemng van eene algemeene vrijstelling voor zoodanige wateren in art. 22 2e lid (nieuw), kon het bepaalde in art. 23 oud 2e lid vervallen.

Art. 22 (nieuw). In dit artikel zijn samengevat de vrijstellingen, bedoeld in de artt. 14, 4e lid *d*, 22, 2e lid en 23, 2e lid (oud).

De bevoegdheid om afwijking van de bepalingen der wet toe te staan (art. 22 2e lid oud) is van den Minister overgebracht naar den Inspecteur der visscherijen in het district, terwijl, in verband met het aangevoerde in het 3e lid van de aantekening in het Verslag bij de artt. 24 en 25 (oud) het aantal gevallen, waarin afwijking kan worden toegestaan, is vermeerderd.

Het scheen voorts gewenscht den Inspecteur der visscherijen tevens te machtigen ontheffing te verleenen van het bepaalde in den krachtens art. 19 vastgestelden algemeenen maatregel van bestuur en straffeloosheid te verzekeren aan de deelnemers van op last of met goedvinden van den Minister ingestelde onderzoekingen.

HOOFDSTUK V.

Van het verkooren, vervoeren, enz. van visch.

Art. 23 (nieuw), art. 24 (oud). Sub *d* van het nieuwe artikel wordt thans verboden het voordienen van ondermaatsche visch in gaarkenkens, restauraties of logementen. In verband hiermede zijn in den aanhef de woorden „in verschen toestand” geschrapt.

Aan den in het vijfde lid van bladz. 22 van het Verslag uitgesproken wensch, dat ook de levering enz. van visch, gevangen op een tijdstip, voor de vangst gesloten, zal worden verboden, is door de toevoeging van een nieuw tweede lid gevolg gegeven.

Eene uitzonderings-bepaling ten behoeve van wetenschappelijke doeleinden en de voeding der dieren in zoölogische tuinen, als wordt aanbevolen in het volgende lid van de gemelde bladzijde van het Verslag, wordt aangetroffen in het nieuwe derde lid van het artikel.

De uitdrukking „rond te venten”, is overeenkomstig de in het zevende lid van bladz. 22 van het Verslag gemaakte opmerking vervangen door: „te venten”.

Het komt den ondergeteekende wenschelijk voor, dat aan dit artikel een nieuw vierde lid worde toegevoegd, waarin de gelegenheid wordt geopend om bij algemeenen maatregel van bestuur uitzonderingen toe te laten op het verbodene in het eerste en tweede lid van het artikel.

Van zoodanige bevoegdheid tot het toelaten van uitzonderingen zal wellicht zijn gebruik te maken om, voor het geval ook een maat voor de voorn mocht worden bepaald, te veroorloven, dat een zekere hoeveelheid of gewicht van die vischsoort, welke de vereischte lengte niet heeft, als aasvisch worde gebezigd. Ook ten aanzien van andere vischsoorten en evenzeer met betrekking tot den gesloten vischtijd, zou mogelijk een absoluut verbod, als in het eerste en tweede lid van dit artikel is neergelegd, moeilijkheden voor de uitoefening der visscherij kunnen veroorzaken.

Met het oog hierop verdient het aanbeveling, dat bij algemeenen

maatregel van bestuur uitzonderingen op het verbod kunnen worden toegestaan.

Art. 24 (nieuw), art. 25 (oud). Dit artikel bedoelt het vervoer van visch met openbare middelen van vervoer zoo min mogelijk te belemmeren.

Dat het voorschrift te ver zou gaan, omdat de ondernemer zich niet steeds kan vergewissen of de afzender inderdaad de persoon is, voor wien hij zich uitgeeft, kan niet worden beaamd. Immers de vervoerder zal kunnen volstaan met den persoon te noemen, van wien hij het goed ten vervoer heeft ontvangen. Deze zal dan tegenover den ondernemer als afzender zijn te beschouwen.

Daar het artikel alleen geldt voor de ondernemers van openbare middelen van vervoer, en het geval dat deze opzettelijk tot het vervoer van ondermaatsche visch medewerken zich niet licht zal voordoen, behoeft hiermede bij de redactie van het artikel geene rekening te worden gehouden.

HOOFDSTUK VI.

Van het College voor de visscherijen.

Na rijpe overweging van hetgeen daarvoor en daartegen is aangevoerd, meent de ondergeteekende niet te moeten afwijken van het voorstel van den vorigen Minister van Waterstaat, Handel en Nijverheid, die door zijne veeljarige werkzaamheid aan het hoofd der afdeling Handel en Nijverheid van dat Departement met de visscherij-aangelegenheden vertrouwd was, om de behartiging der belangen van alle visscherijen aan één College op te dragen. Ook hij is overtuigd, dat de belangen van de onderscheidene soorten van visscherij daardoor het best zullen worden gediend.

Het verdient voorts naar de meening van den ondergeteekende aanbeveling, dat om een goede bezetting van de afdelingen van het College mogelijk te maken, de gelegenheid worde geopend om het aantal der leden naar de behoefte te regelen.

Met het oog hierop is in het derde lid (nieuw) bepaald, dat het College bestaat uit ten hoogste een en twintig leden.

Het komt ook den ondergeteekende, overeenkomstig de zienswijze van de leden wier meening op bladz. 23 3de lid van het Verslag is weergegeven, wenschelijk voor dat het College in meer dan ééne afdeling zal zijn onderverdeeld, en hij acht het tevens aanbevelenswaardig, dat de indeeling in afdelingen bij algemeenen maatregel van bestuur zal worden geregeld. Ten einde dit te doen uitkomen werd het vierde lid van art. 26 (oud), thans art. 25, gewijzigd.

Het in het voorlaatste lid van bladz. 23 van het Verslag besproken denkbeeld, dat aan de belanghebbenden invloed zal worden gegeven op de benoeming van de leden van het College, acht de ondergeteekende niet aanbevelenswaardig. Waar de taak van het College zal zijn de Regeering van advies te dienen, bestaat er geene aanleiding het uitvoerend gezag ten aanzien van de keuze der te benoemen personen te beperken.

Onder alle waardeering voor den arbeid der Nederlandsche Heidemaatschappij op het gebied der zoetwatervisscherij, waaraan de ondergeteekende hierboven reeds uiting gaf, komt het hem voor, dat zij als officieel College niet op hare plaats zoude zijn, omdat zij niet kan voorzien in de bestaande behoefte aan een College van advies, dat tot de Regeering in ambtelijke betrekking staat.

De ondergeteekende acht het niet raadzaam, dat gevolg wordt gegeven aan den in het eerste lid van bladz. 24 van het Verslag uitgesproken wensch, dat ook bestuursbevoegdheden aan het College zullen worden opgedragen.

Bij de uitoefening van de bestuurstaak moet dikwijls snel gehandeld worden, iets waartoe een uit vele leden samengesteld College uit den aard der zaak in den regel niet in staat is. Dit zou er allicht toe leiden, dat met dit gedeelte van de taak van het college een der leden werd belast. In verband daarmee komt het verkieslijk voor, dat de bestuursbevoegdheden worden uitgeoefend door ambtenaren, die rechtstreeks aan den Minister voor hunne handelingen verantwoordelijk zijn.

HOOFDSTUK VII.

Van de ambtenaren met het toezicht belast.

De ondergeteekende nam met instemming kennis van de in het Verslag gemaakte opmerking, dat zonder verscherping van

het politietoezicht, waarvoor de aanstelling van nieuwe ambtenaren noodig is, de nieuwe wet een doode letter zou blijven.

Het ligt inderdaad in de bedoeling, dat de te benoemen ambtenaren, behalve voor eigenlijke politiedoeleinden, tevens zullen werkzaam zijn in het belang van het verspreiden van kennis van het visscherijbedrijf en het nemen van maatregelen tot bevordering van de vischteelt.

Terwijl de indeeling van het rijk in visscherijdistricten, wat enkele districten betreft, door de natuurlijke grenzen is aangegeven, met name ten aanzien van de Zuiderzeevisscherij en die in de Zeeuwsche stroomen, zal omtrent de wijze, waarop het gebied der binnenvisscherij in districten zal zijn in te deelen, de practijk uitspraak moeten doen.

Het voornemen bestaat voorloopig slechts enkele van de in dit artikel bedoelde ambtenaren te benoemen en eerst in verband met bij de uitvoering der wet gebleken behoefte, aan het corps uitbreiding te geven.

De aanbevolen aanvulling van redactie is in het derde lid aangebracht.

HOOFDSTUK VIII.

Strafbepalingen.

De ondergeteekende heeft de bedenkingen, in het Verslag ingebracht tegen het stelsel van het wetsontwerp in zoover daarbij de opzettelijke inbreuk op eens anders vischrecht wordt strafbaar gesteld als misdrijf, ernstig overwogen. Het komt hem voor, dat de daartegen te berde gebrachte bezwaren niet zoozeer het beginsel raken als de wijze waarop hieraan in het wetsontwerp uitvoering was gegeven, en wel meer in het bijzonder wat betreft wat vereischte, dat het particulier vischwater als zoodanig ter plaatse moest zijn aangewezen. Bedoeld vereischte moet mitsdien naar de meening van den ondergeteekende in de eerste plaats vervallen.

Het werd gesteld om het bewijs, dat het misdrijf opzettelijk was gepleegd, te vergemakkelijken en daardoor te voorkomen, dat in vele gevallen, waarin thans een, zij het dan ook lagere, straf kan worden opgelegd, door de onmogelijkheid om dat bewijs te leveren, straffeloosheid zou ontstaan. Ditzelfde doel kan echter langs een anderen, meer eenvoudigen weg worden bereikt. Namelijk door naast de opzettelijke inbreuk op eens anders vischrecht, welke als misdrijf zou zijn te beschouwen, het enkele feit van het visschen zonder vergunning van den eigenaar of recht-hebbende strafbaar te stellen als overtreding.

De ondergeteekende vereenigt zich overigens met de in het Verslag voorkomende beschouwing, dat als misdrijf alleen mag worden bestraft een rechtsschennis, die in het bewustzijn des volks als zoodanig wordt erkend.

Of dit inderdaad het geval is ten aanzien van het visschen zonder vergunning van den eigenaar of recht-hebbende, kan de ondergeteekende niet onvoorwaardelijk ontkennend beantwoorden, gelijk in het Verslag door vele leden wordt gedaan.

Het komt hem voor, dat het antwoord hierop moet afhangen van de vraag, of al dan niet bij den dader de wetenschap bestond dat hij door te visschen inbreuk maakte op eens anders vischrecht. Alleen wanneer die wetenschap aanwezig is, moet het delict een misdrijf zijn; het enkele visschen zonder vergunning daarentegen kan overtreding blijven.

Het verdient in dit verband de aandacht, dat ook bij de schriftelijke behandeling van het Wetboek van Strafrecht de vraag of de toeëigening van aan niemand toebehoorende dieren, wanneer daardoor opzettelijk inbreuk wordt gemaakt op eens anders recht, strafbaar zou zijn te stellen als misdrijf, een punt van ernstige overweging heeft uitgemaakt.

Immers in het oorspronkelijke Regeeringsontwerp voor het latere Wetboek van Strafrecht, kwam in het Tweede Boek onder de Misdrijven in titel XXVIII, Inbreuken op het regt van toeëigening, een artikel voor, waarbij het bemachtigen van aan niemand toebehoorende dieren, wanneer het geschiedde met de wetenschap dat daardoor inbreuk wordt gemaakt op eens anders recht, strafbaar werd gesteld met gevangenisstraf van ten hoogste drie weken of geldboete van ten hoogste zestig gulden.

Bedoelde bepaling is uit het wetsontwerp geschrapt in verband met de navolgende beschouwing in het Verslag van de Commissie van Rapporteurs, waarmede de toenmalige Minister zich vereenigde:

„De Commissie acht het wenschelijk dezen titel niet te behouden. Men regelt hier eene zaak, die eigenaardig in de Jagtwet thuis behoort. Waarom zal men dit eene punt hier behandelen, terwijl

men andere feiten, die evenzeer inbreuken op eens anders regt vormen, overlaat aan de bijzondere wet? Welk zal daarbij het verband zijn tusschen dit artikel en andere bepalingen der Jagtwet? Daarenboven behoort het feit veeleer tot de overtredingen, waaronder het dan ook in het ontwerp der Staatscommissie werd gerangschikt. Het wordt zonder uitdrukkelijke wetsbepaling nimmer als rechtsschennis gevoeld. De regeling blijve daarom liever aan de speciale wet voorbehouden.”

De ondergeteekende is van gevoelen, dat deze redenen thans hare kracht hebben verloren. Hij is van oordeel en juicht het toe, dat thans blijkens den aandrang van velen om soortgelijk delict tot misdrijf te stempelen, het rechtsbewustzijn des volks in de ruim 25 jaren, die sedert de vaststelling van het Strafwetboek zijn verlopen, zoover is voortgeschreden, dat nu wel degelijk gevoeld wordt, dat het zich vergrijpen aan eens anders vischrecht onrecht is. Bovendien staat de hierboven aangehaalde reden om de betreffende bepaling niet in het Strafwetboek op te nemen, namelijk de wenschelijkheid om deze zaak bij de speciale wet te regelen, op dit oogenblik niet in den weg, nu het op de samenstelling van zoodanige wet aankomt.

Kan de ondergeteekende zich derhalve in beginsel met de strafbaarstelling als misdrijf vereenigen, zoo komt het hem aan den anderen kant voor, dat dit denkbeeld op andere wijze, dan in art. 28 (oud) was geschied, in het wetsontwerp moet worden belichaamd.

Niet het opzettelijk visschen als zoodanig moet als misdrijf worden strafbaar gesteld, doch op het voetspoor van bovenvermelde bepaling van het ontwerp voor het Strafwetboek, het bemachtigen van aan niemand toebehoorende visschen, wetende dat daardoor inbreuk wordt gemaakt op eens anders recht.

Voorts verdient het aanbeveling, dat aan het delict de qualificatie „vischstrooperij” worde gegeven, ter onderscheiding van het enkele visschen zonder vergunning, dat strafbaar zal zijn, ingevolge art. 31, eerste lid (nieuw), juncto art. 33 (nieuw), als overtreding.

Dat er veel voor te zeggen is, dat ook het bemachtigen van aan niemand toebehoorend wild, wanneer zulks plaats heeft met de wetenschap dat daardoor inbreuk wordt gemaakt op eens anders jachtrecht, strafbaar worde gesteld als misdrijf, geeft de ondergeteekende toe.

Uit den aard der zaak valt echter het ontwerpen van eene bepaling van die strekking buiten het kader van deze wetshervorming.

Het zou echter zeer te betreuren zijn, indien van een voor de visscherij noodig geachten maatregel moest worden afgezien, enkel met het oog op de consequentie bij een wenschelijk geoordeelde voorziening voor de jacht, welke regeling thans niet aan de orde is.

De straf is thans bepaald op gevangenisstraf van ten hoogste zes weken of geldboete van ten hoogste zestig gulden, ten einde niet al te zeer af te wijken van de in art. 314 van het Strafwetboek bepaalde straffen.

In verband met de op bladz. 25, vijfde lid van het Verslag gemaakte opmerking, dat het bemachtigen van visch in vischwater, dat afgesloten is, op één lijn ware te stellen met diefstal en als misdrijf te straffen, zij aangeteekend, dat de wederrechtelijke toeëigening van visch uit afgesloten water reeds onder de bestaande wetgeving blijkens menig vonnis als diefstal wordt gestraft.

Om allen twijfel te dien aanzien weg te nemen is uit art. 32 (nieuw), art. 33 (oud) sub *a*, geschrapt de aan art. 41 sub *f* der Jagtwet ontleende strafverzwaring voor het geval het feit in afgesloten wateren wordt gepleegd.

Ten aanzien van het bestaande stelsel van algemeene strafminima, door den strafwetgever van 1881 omhelsd, meent de ondergeteekende zich van beschouwingen te kunnen onthouden. Of dat stelsel moet worden gehandhaafd dan wel daarmede moet worden gebroken, is eene vraag, die bij eene eventuele hervorming van het Wetboek van Strafrecht kan worden overwogen. Bij deze speciale wet heeft men zich te houden aan het stelsel, bij het Strafwetboek in het algemeen gehuldigd.

Art. 27 (nieuw), art. 28 (oud). De bij dit artikel in het Verslag gemaakte opmerkingen en de daarin aangebrachte wijzigingen zijn hierboven behandeld en voor zooveel noodig toegelicht.

Art. 28 (nieuw), art. 29 (oud). Uit het artikel kan alles vervallen

wat op de strafbaarstelling van het niet of niet op de vereischte wijze voeren van letterteekens en nummers betrekking had, omdat de desbetreffende bepalingen wat de eigenlijke zeevisscherij aangaat niet meer in het wetsontwerp voorkomen en wat de kustvisscherij betreft ingevolge art. 9 (nieuw) bij algemeenen maatregel van bestuur zullen worden vastgesteld. Op de overtreding van dien maatregel zal straf worden gesteld ingevolge art. 30.

Art. 29 (nieuw), art. 31 (oud). In overeenstemming met den inhoud van art. 18 der wet van 1881, waaraan dit artikel is ontleend, wordt daarin thans uitsluitend geldboete als straf gesteld.

Het tweede lid van het artikel kan worden geschrapt, omdat art. 13 (oud) is vervallen.

Art. 30. In verband met de opmerking dat ingevolge dit artikel, indien het visschen met een kuilnet wordt verboden, op overtreding van dat verbod eene straf zal kunnen worden gesteld van honderd gulden boete of minder, teekent de ondergeteekende aan, dat het artikel toch ook gelegenheid geeft om op dit feit naast geldboete hechtenis van ten hoogste een maand te stellen.

Evenals art. 17, eerste lid, der Motor- en Rijwielwet 1905 (*Staatsblad* 69), dat ten deze als voorbeeld heeft gediend, heeft dit artikel de strekking, dat in de algemeene maatregelen van bestuur, in dit artikel vermeld, op eenige overtreding naar gelang van de beteekenis van het strafbare feit, nu eens alleen geldboete, en in een ander ernstiger geval, hechtenis of geldboete zal worden gesteld.

Ten einde duidelijker te doen uitkomen, dat het alternatief op ieder van de in het artikel bedoelde algemeene maatregelen van bestuur betrekking heeft, zijn in den eersten regel van het artikel de woorden: „ieder van”, ingevoegd.

Art. 31 (nieuw), art. 32 (oud). De redactie van art. 15 (nieuw) — art. 14 (oud) — is aldus gewijzigd, dat ook buitenslands wonende personen onder het bereik van het artikel zullen vallen.

Met betrekking tot de door het artikel beoogde strafverzwaring voor het visschen zonder akte, meent de ondergeteekende zich te kunnen aansluiten bij de verdediging, die deze bepaling in het Verslag heeft gevonden.

Met de opmerking, dat de in het tweede lid bedreigde straf wegens het niet op de eerste aanvraag toonen van akte of vergunning te laag schijnt, kan de ondergeteekende niet instemmen.

Bedoeld feit moge somtijds, wanneer het gepaard gaat met verzet of geweldpleging tegen politiebeambten, een ernstiger karakter dragen, doch zal dan ingevolge het Strafwetboek kunnen worden gestraft.

Met het oog hierop zijn de woorden „voor zoover daartegen niet bij het Wetboek van Strafrecht is voorzien” ingelascht.

Het visschen zonder vergunning wordt, gelijk hierboven werd gezegd, bij dit artikel als afzonderlijke overtreding strafbaar gesteld

Art. 32 (nieuw), art. 33 (oud). De aanhef van het artikel is gewijzigd in overeenstemming met de in het Verslag gemaakte opmerking.

Voor verdubbeling van de maximumstraf voor het geval, dat van een vaartuig is gebruik gemaakt, bestaat geen voldoende aanleiding, daar de visscherij zeer dikwijls met een vaartuig wordt uitgeoefend en deze omstandigheid mitsdien bezwaarlijk als een bijzondere, welke strafverzwaring moet teweeg brengen, kan worden beschouwd.

De onderstelling schijnt niet gewaagd, dat personen, die zich aan diefstal, verduistering of heling van visch of vischtuig hebben schuldig gemaakt, ook tot het plegen van de in deze wetsvoordracht bedoelde strafbare feiten allicht zullen overgaan. Met het oog hierop schijnt de gelijkstelling van de eerstgenoemde delicten, wat de strafverzwaring bij recidive betreft, met de feiten, in de visscherijwet strafbaar gesteld, aanbevelenswaard.

Art. 34 (nieuw), art. 35 (oud). De ondergeteekende vereenigt zich met de zienswijze, dat het, ten einde in overeenstemming te blijven met het stelsel van het Wetboek van Strafrecht, geene aanbeveling verdient in de wet ten deze een imperatief voorschrift neer te leggen.

Het komt voor, dat de bepaling der tweede zinsnede van het artikel, welke aan art. 20, 2de lid der Motor- en Rijwielwet 1905 (*Staatsblad* n°. 69) werd ontleend, in het ontwerp behouden kan blijven.

De uitdrukking „van dit laatste” werd, overeenkomstig de in het verslag gemaakte opmerking, vervangen door: „daarvan”.

Art. 35 (nieuw), art. 36 (oud). Het laatste lid van art. 36 (oud) is in verband met de daarover in het Verslag voorkomende beschouwing geschrapt.

Art. 36 (nieuw), art. 37 (oud). Een ruime bevoegdheid tot het binnentreden van woningen kan ten behoeve van de goede uitvoering der wet niet worden gemist.

Daar het hiervoor in den regel niet zal worden vereischt, dat plaatsen waar fabrieksgeheimen een bijzondere bescherming vereischen, worden binnentreden, schijnt het niet noodig omtrent de verplichting tot geheimhouding bepalingen te maken.

Art. 38 (nieuw), art. 39 (oud). De in het Verslag bedoelde bepaling is in de Veiligheidswet niet aangetroffen.

Ook overigens bestaat er naar het den ondergeteekende voorkomt geen voldoende aanleiding om af te wijken van het stelsel van het Strafwetboek, hetwelk medebrengt, dat de verbeurdverklaring alleen mag worden uitgesproken ten aanzien van voorwerpen, die den veroordeelde toebehooren.

HOOFDSTUK IX.

Slotbepalingen.

Art. 41 (oud). Ofschoon behoud van deze bepaling met een beroep op art. 32 der Hinderwet ware te verdedigen, ziet de ondergeteekende in de in het Verslag voorgestelde weglating geen bezwaar. Het artikel is mitsdien in het gewijzigd ontwerp van wet niet opgenomen.

Art. 40 (nieuw), komt overeen met art. 42 (oud), behoudens dat de vrijstelling van zegelrecht zich thans ook over de akten uitstrekt.

Art. 41 (nieuw), art. 43 (oud), is aangevuld met het oog op de vrijstelling der akten van zegelrecht. De redactie sub 2° is gewijzigd ten einde de bedoeling duidelijker te doen uitkomen.

*De Minister van Landbouw,
Nijverheid en Handel,*

J. D. VEEGENS.